BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 178 • Ekim / Cotmeh 2017 • Fiyatı / Biha: 5 TL

BÜYÜK SOSYALİST EKİM DEVRİMİ'NİN 100. YILDÖNÜMÜNDE

EKİM'DEN ÖĞRENELİM!

- Güney Kürdistan Bağımsızlık Referandumu üzerine
- Suriye Savaşı ve Rojava
- Kerkük Üzerine

İÇİNDEKİLER

3 BÜYÜK SOSYALİST EKİM DEVRİMİ'NİN 100. YILDÖNÜMÜNDE EKİM'DEN ÖĞRENELİM!

5 PROLETER DÜNYA DEVRİMİ'NİN ÖNSÖZÜ OLARAK BİR ÜLKEDE PROLETARYANIN ZAFERİ

11 EKİM DEVRİMİ'NDE LENİN VE LENİNİZM'İN ROLÜ

15 LENİNİST DÜNYA DEVRİMİ STRATEJİSİ

18 "SİLAHLI AYAKLANMA STRATEJİSİ VE TAKTİĞİ..."

21 "DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNİN İNŞASI İLE BAĞ İÇİNDE BİR ÜLKEDE SOSYALİST İNŞANIN GEREKLİLİĞİ VE KOMİNTERN'İN ANLAMI"

24 "EKİM DEVRİMİ VE OPORTÜNİZM VE SEKTERİZME KARŞI MÜCADELE"

27 "EKİM DEVRİMİ YAŞIYOR. BUGÜNKÜ DEVRİMCİ SINIF MÜCADELESİ İÇİN DERSLER"

STÊRKA BOLŞEWÎK

30 SURİYE SAVAŞI VE ROJAVA

40 ÇÖZÜM SÜRECİNDE KIRILMA NOKTALARI VE STRATEJİ DEĞİŞİKLİKLERİ

BOLŞEVİK DEVRİM

45 GÜNEY KÜRDİSTAN BAĞIMSIZLIK REFERANDUMU ÜZERİNE

51 KERKÜK ÜZERİNE

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi: K. İnan
12 Rue de Rome, Boite
Postale No: 287, 67000 France

İnternet: www.bolsevikparti.org
E-Mail: info@bolsevikparti.org

Fiyatı: 5 TL, £ 2.50, 3 EURO

Sosyal medyada da yazılarımız yayınlanmaktadır. Bizi sosyal medya üzerinden de takip edebilirsiniz. Adreslerimiz şöyledir:

https://**twitter.com/BolsevikP**
https://t**witter.com/BolsevikD**
https://**twitter.com/SterkaB**

BÜYÜK SOSYALİST EKİM DEVRİMİ'NİN 100. YILDÖNÜMÜNDE

EKİM'DEN ÖĞRENELİM!

EKİM'DEN ÖĞRENMEK LENİN'DEN ÖĞRENMEKTİR! LENİN'DEN ÖĞRENMEK YENMEYİ ÖĞRENMEKTİR!

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 100. yıldönümünü yaşıyoruz. Bütün ülkelerde komünistler ve devrimciler bu yıl çalışmalarının ağırlık noktalarından biri haline getirdiler 100. yıl anmalarını.

Bu çerçevede Almanya'nın Bottrop kentinde, 27-29 Ekim tarihleri arasında 3 gün sürecek "Ekim Devrimi'nin Teorik Ve Pratik Dersleri" başlıklı Enternasyonal bir seminer düzenleniyor. Bu seminere 30'dan fazla ülkenin devrimci ve komünist örgütlerinden temsilciler yanında, geniş bir kitle katılımı da bekleniyor. Seminer'de altı ara başlık altında Ekim Devrimi'nden bugün nelerin öğrenebileceği ve öğrenilmesi gerektiği üzerine tartışmalar yürütülecek.

Uluslararası Devrimci Örgütlerin Koordinasyonu (ICOR)'nun inisiyatifi ile gerçekleştirilecek olan Seminer, ICOR'un bu konuda görevlendirdiği Almanya Marksist Leninist Partisi'nden Stefan Engel tarafından yönetilecek.

Tartışmalarda, her konuda önce 15 dakikalık bir sunum yapılacak.

Konu başlıkları ve sunum yapacaklar şöyle:

1. Konu: Lenin'in emperyalist dünya sisteminin ortaya çıkışı konusundaki analizi; Birinci Dünya Savaşı'nın niteliği; Birinci Dünya Savaşı sonrasında dünya devrimci krizinin ortaya çıkışı, emperyalist ülkelerin eşitsiz gelişmesinin analizi ve

Rus Devrimi'nin emperyalizmin en zayıf halkasından koparılması olarak dâhiyane kavranması. Bu konuda sunum Arjantin Devrimci Komünist Partisi'nden Otto Vargas tarafından yapılacak.

2. Konu: Lenin'in Uluslararası Devrim Stratejisi. Uluslararası karşı devrim Ekim Devrimi ile başlayan uluslararası devrimi, emperyalist ülkelerin çoğunda başarılı bir devrim için objektif ve subjektif şartlar olmadığı için, duraksatıyor. Bu konuda sunum partimiz adına bir yoldaş tarafından yapılacak.

3. Konu: Silahlı ayaklanmanın stratejisi ve taktiği; demokratik devrim ile sosyalist devrim arasındaki ilişki; mücadele taktiğinde, örgüt biçimlerinde ve şiarlarda esneklik. Bu konuda sunumu Fas'tan Abou Tarık yapacak.

4. Konu: Bir ülkede sosyalizm inşasının, Sovyetler Birliği'nin kalesini oluşturduğu bir Dünya Komünist Hareketi'nin inşası ile bağ içinde ele alınması zorunluluğu; Komintern'in önemi. Bu konuda sunum Rusya Marksist Leninist Partisi tarafından yapılacak.

5. Konu: Ekim Devrimi ve oportünizme ve sekterizme karşı mücadele. Bu konuda sunum Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist (Kızıl Bayrak)'ten K. N. Ramachandran tarafından yapılacak.

6. Konu: Ekim Devrimi yaşıyor. Bugünkü devrimci sınıf mücadelesi için dersler. Bu konuda sunum Filipinler Komünist Partisi Kurucu Başkanı Jose Maria Sison yapacak.

Sunumlar ertesinde tüm seminer katılımcılarının katılımına açık, en fazla 5'er dakika ile sınırlı konuşmaların yapılacağı tartışma bölümüne geçilecek.

Bu Seminer'in ön hazırlığı için ICOR sitesinde özel bir tartışma platformu açıldı. Bu tartışma platformuna katılmak isteyen her örgüt ve kişinin her konuda iki dosya kağıdını geçmeyen katkı yapması hakkı vardı. Biz Bolşevikler her konuda görüşlerimizi yazıp, yayınlanmak üzere ilettik. Bu sayımızda bu yazıları ve bunun dışında ikinci konuda sunum yazısı olarak hazırlanmış yazıyı –bu yazıda 15 dakikalık sınır nedeniyle belli çıkartmalar yapıldı– kısaltılmamış orjinal haliyle yayınlıyoruz.

Yazılardan göreceğiniz gibi, bizim Ekim Devrimi'nin 100. yıldönümü için ana şiarımız

"Ekim'den Öğrenmek, Lenin'den Öğrenmektir!
Lenin'den Öğrenmek,Yenmeyi Öğrenmektir!"

şiarıdır.

Bunu çok önemli görüyoruz. Çünkü bugün de, dün olduğu gibi, emperyalizmde özsel gelişmeler olduğu gerekçesiyle Leniniz'mi geliştirmek adına, kimi yanlış teoriler geliştiriliyor.

Bunlardan en yenisi, içinde Türkiye'nin de olduğu emperyal emelleri ve girişimleri de olan bir dizi orta derecede gelişmiş kapitalist ülkenin, Rusya ve Çin gibi dünya hegemonyası konusunda dalaşmanın baş aktörleri içinde yer alan emperyalist büyük güçlerle aynı kategori "yeni emperyalist ülkeler" kategorisi içinde ele alınması. Enternasyonal seminer bu konuların da tartışıldığı bir alan olacaktır.

Biz bir dahaki sayımızda bu yeni "teori" üzerinde genişçe duracağız.

Bu sayımızın ağırlığını Enternasyonal Seminer yazıları oluşturuyor. Bunun yanında güncel gelişmelerle ilgili parti değerlendirmelerimizi de bu sayıda bulacaksınız.

10 Ekim 2017 ■

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan/Türkiye)'nin "Ekim Devrimi'nin 100.Yıldönümü"nde Yapılacak Enternasyonal Seminer İçin 2. Konu Bloğunda Katkısı

Proleter Dünya Devrimi'nin Önsözü Olarak Bir Ülkede Proletaryanın Zaferi

Lenin ve Bolşevikler için daha 1915 yılında şu açıktı: Proletaryanın enternasyonal devrimi gelişmiş kapitalist ülkelerin çoğunda eşzamanlı ayaklanmalar biçiminde gerçekleşmeyecektir. O, emperyalist zincirin en zayıf halkasında proletaryanın devrim ile kendi diktatörlüğünü kurması ve bu ülkede sosyalizmin inşasına başlaması biçiminde gelişecektir. Lenin bu konuda şöyle diyordu:*"Eşitsiz ekonomik ve siyasal gelişme, kapitalizmin mutlak yasasıdır. Böylece, sosyalizmin zaferi,* ***önce*** *birkaç, ya da hatta yalnızca bir tek kapitalist ülkede olanaklıdır. Bu ülkenin başarılı proletaryası, kendi ülkesinde kapitalistleri mülksüzleştirdikten ve sosyalist üretimini örgütledikten sonra, dünyanın geri kalanının, kapitalist dünyanın karşısına çıkacak ve öteki ülkelerin ezilen sınıflarını kendi tarafına çekerek, bu ülkelerde kapitalistlere karşı ayaklanmalara yol açacak ve sömürücü sınıflara ve onların devleti üzerine, gerektiğinde silahlı şiddete yürüyecektir."* [1]

Ekim Devrimi'nin tarihi öneme sahip pratiğinden dünya devriminin yolu konusunda çıkarılan dersleri Stalin "Leninizm'in Temelleri Üzerine" adlı eserinde şöyle özetler:

"Şimdi proleter devrimini, her şeyden önce, emperyalizmin dünya sistemindeki çelişkilerin gelişmesinin sonucu olarak, emperyalist dünya cephesi zincirinin şu veya bu ülkede kırılmasının sonucu olarak görmek gerekir.

Devrim nerede başlayacak; sermayenin cephesi ilk önce nerede, hangi ülkede yarılabilecek? Sanayinin en gelişmiş olduğu, proletaryanın çoğunluğu oluşturduğu, kültürün daha fazla, demokrasinin daha fazla olduğu yerde, denirdi eskiden genellikle.

Hayır, der leninist devrim teorisi, ***sanayinin en gelişmiş olduğu, vs. yerde olması şart değil.*** *Sermaye cephesi, emperyalizmin zincirinin en zayıf olduğu yerde yarılacaktır, çünkü proleter devrim, emperyalist dünya cephesi zincirinin en zayıf halkasından kopmasının sonucudur; devrimi başlatan ülkenin, kapitalist bakımdan daha gelişmiş ve fakat buna rağmen kapitalizmin çerçevesi içinde kalan ülkelerden daha az gelişmiş olması mümkündür."*[2]

Lenin ve Bolşeviklerin partisi için proletaryanın iktidarı ele geçirip kendi dik-

1 Lenin, "Avrupa Birleşik Devletleri Üzerine", 1915, Alm. Lenin Eserler, Cilt 21, s. 343-344'ten biz çevirdik

2 J.V.Stalin, "Leninizm'in Temelleri Üzerine", 1924, Eserler, İnter Yayınları, Cilt 6, s.100

tatörlüğünü kurduğu Ekim Devrimi, Proleter Dünya Devrimi'nin bir parçası ve onun önsözü idi. Lenin bununla ilgili olarak şöyle diyordu:*"Rusya, sosyalizmi gerçekleştirmenin doğru yolunu tuttu. (…) Bize eserimizin zorluğu anlatıldığında, sosyalizmin zaferinin ancak uluslararası ölçekte mümkün olduğu söylendiğinde, bunda sadece, burjuvazinin ve onun gönüllü ve gönülsüz yandaşlarının sarsılmaz bir gerçeği umutsuzca tahrif etme çabasını görüyoruz. Elbette sosyalizmin tek ülkede nihai zaferi olanaksızdır. Sovyet iktidarını destekleyen işçi ve köylülerimiz, şimdi dünya savaşının parçaladığı, fakat birleşmeye çabalayan o uluslararası ordunun bir parçasıdır ve devrimimiz üzerine her haber, her küçük rapor, her ad, proletaryanın alkış tufanıyla selamlanıyor, çünkü Rusya'da ortak davanın, proletaryanın ayaklanması davasının, uluslararası sosyalist devrim davasının yürütüldüğünü biliyor. (…) Şimdi uluslararası sosyalizmin başka bir güçler kombinasyonunu görüyoruz. Hareketin en kolay bir şekilde, kolayca yağmalayan ve işçilerin üst tabakasını rüşvetle satın alabilecek durumda olan sömürücü ülkelere dahil olmayan ülkelerde başlayabileceğini söylüyoruz. (…) Sovyet Cumhuriyeti onlar için uzun süre örnek olacaktır. Sosyalist Sovyet Cumhuriyetimiz, uluslararası sosyalizmin meşalesi ve tüm emekçiler için örnek olarak sarsılmaz biçimde var olacaktır. Orada çatışmalar, savaşlar, akan kan, milyonlarca kurban, sermayenin sömürüsünü görüyoruz, burada ise gerçek bir barış politikası ve bir Sosyalist Sovyet Cumhuriyeti görüyoruz.*

Olaylar Marx ve Engels'in beklediğinden farklı gelişti. Biz Rus emekçilerine ve sö-

mürülen sınıflarına uluslararası sosyalist devrimin öncüsü olma rolü düştü ve biz şimdi devrimin nereye kadar gideceğini çok açık görüyoruz. Başlangıcı Rus yaptı, eseri Alman, Fransız, İngiliz sonuçlandıracaktır ve zafer sosyalizmin olacaktır."[3]

Lenin şu sonucu çıkartıyor: *"Biz başlangıcı yaptık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar, bunun önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun açılmış ve gösterilmiş olmasıdır."*[4]

Ekim Devrimi'nden bu yana sermayenin ve üretimin enternasyonalleşmesi muazzam ölçüde arttı ve emperyalist sistemde çok büyük değişiklikler oldu. Fakat bunlar emperyalizmin özüne dokunmadı. Bugün, Ekim Devrimi'nden yüzyıl sonra da proletaryanın uluslararası devrimi gelişmiş kapitalist ülkelerde, ya da hatta tüm ülkelerde eş zamanlı bir devrim olarak gelişmeyecek. O bugün de emperyalizmin en zayıf halkasında kırılması yolunu izleyecek.

***Gelişmiş Kapitalist Ülkelerdeki Sosyalist Devrimlerle, Emperyalizme Bağımlı Ülkelerdeki Antiemperyalist, Demokratik Devrimlerin Birleşmesi**

Enternasyonal devrimin, emperyalizme karşı dünya devriminin gelişme yolunu Lenin şöyle karakterize ediyor:

*"Sosyal devrim, ileri ülkelerde proletaryanın burjuvaziye karşı iç savaşını, gelişmemiş, geri ve ezilen ulusların ulusal kurtuluş hareketleri de dahil, **bir dizi** demokratik ve devrimci hareketleriyle birleştiren bir dönem biçiminden başka bir biçimde cereyan edemez."*[5]

Stalin ise şunu vurguluyor:

"Ekim Devrimi'nin bütün dünya ölçüsünde önemi esas olarak şurada yatmaktadır ki, o;

1-Ulusal sorunun çerçevesini genişleterek, onu kısmi bir sorundan, Avrupa'da ulusal baskıya karşı mücadele sorunundan, boyunduruk altındaki halkların, sömürgelerin ve yarı-sömürgelerin emperyalizmden kurtuluşları genel sorununa dönüştürmüştür;

2-Batının ve doğunun ezilen halklarını, emperyalizme karşı muzaffer savaşın genel dalgası içine çekerek, bu halkların kurtuluşunu önemli ölçüde kolaylaştırmış ve bu kurtuluş için geniş olanaklar ve gerçek yollar açmıştır;

3-Bu sayede sosyalist batı ve köleleştirilmiş doğu arasında bir köprü kurarak yeni bir devrim cephesi inşa etmiştir; batının proleterlerinden, Rusya devrimi aracılığıyla, doğunun boyunduruk altındaki halklarına kadar varan, dünya emperyalizmine karşı bir cephe."[6]

Ekim Devrimi dünya devrimi stratejisi olarak, dünyanın iki büyük devrimci hareketini, emperyalist metropollerde proletaryanın sosyalist devrim için sınıf ha-

3 Lenin, "III.Tüm Rusya Sovyetler Kongresine Rapor", 1918, Seçme Eserler, Cilt 7, s. 294-297, İnter Yayınları, 1996, İstanbul

4 Lenin, "Ekim Devrimi'nin Dördüncü Yıldönümü", 1921, aktaran H. Yeşil, "Ekim Devrimi Üzerine", s. 103, DönüşümYayınları, Eylül 1990, İstanbul

5 Lenin, "Marksizmin Bir Karikatürü ve 'Emperyalist Ekonomizm' Üzerine", 1916, s. 334, Seçme Eserler, Cilt V, İnter Yayınları, Haziran 1995, İstanbul

6 Stalin, "Ekim Devrimi ve Ulusal Sorun", 1918, s. 157-158, Eserler, Cilt IV, İnter Yayınları, Şubat 1990, İstanbul

reketi ile ezilen halkların antiemperyalist, demokratik devrim hareketini, bir akım içinde birleştirmiştir. Bu strateji proleter dünya devriminin temel şiarı olan "Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşiniz" şiarında ifadesini bulur. Bütün demokratik hareketler, ezilenlerin bütün hareketleri (İşçilerin, köylülerin, emekçilerin, kadınların, gençlerin mücadeleleri, LGBTİ mücadeleleri, yerli halkların mücadeleleri, savaşa, ırkçılığa, faşizme karşı mücadeleler, yaşam temellerinin yok edilmesine karşı mücadeleler, ulusal baskılara karşı mücadeleler vs.) bugün de emperyalist dünya sistemine karşı sosyalist devrim, ya da antiemperyalist, demokratik devrimler için mücadeleye bağlı, onun parçaları olarak yürütülebilir ve yürütülmek zorundadır.

* Ekim Devrimi'nin Doğru Stratejisi Ve Taktiklerinin Önşartı Olarak Leninist "Devrimci Durum" Öğretisi

Ekim Devrimi'nin zafer kazanmasında Lenin'in "Devrimci Durum" öğretisi belirleyici öğelerden biri olmuştur. Lenin "'Sol Radikalizm' Komünizmin Çocukluk Hastalığı" adlı eserinde dünya devriminin stratejisi ve taktikler konusunda, Ekim Devrimi'nin "'*sözcüğün dar anlamında, yani Rusya'da'olup bitenlerin uluslararası geçerliliği ya da uluslararası alanda yinelenmesinin tarihsel kaçanılmazlığı anlamında" "yerel değil, özgül ulusal değil sadece Rusya'ya özgü değil uluslar arası önemi bulunan" "bazı temel özelliklerini*" ortaya koyar. Bu temel özellikler içinde saydıklarından biri şudur:

*"Bütün devrimler tarafından, özellikle de 20. yüzyıldaki üç Rus devrimi tarafından doğrulanan devrimin temel yasası şudur: devrim olması için, sömürülen ve köleleştirilen kitlelerin, eski tarzda yaşamaya devam etmenin olanaksızlığını görüp, değişiklik talep etmeleri yetmez; devrim olması için, sömürenlerin de artık eski tarzda yaşayamamaları ve yönetememeleri gerekir. Ancak "**alt katmanlar**"ın artık eski düzeni **istemedikleri,** "**üst katmanlar**"ın ise **eski biçimde** yaşamalarının **olanaksız** olduğu bir durumda devrim başarıya ulaşabilir. Bu gerçek başka bir deyişle şöyle ifade edilebilir: Devrim (sömürülenler gibi sömürenleri de kapsayan) tüm ulusun bir krizi olmadan imkansızdır. Dolayısıyla devrim için şunlar gereklidir: birincisi, işçilerin çoğunluğunun (ya da en azından sınıf bilinçli, düşünen, politik olarak aktif işçilerin çoğunluğu) devrimin gereğini tam olarak kavraması ve bu uğurda ölmeye hazır olması; ikincisi, egemen sınıfların en geri kitleleri bile politikaya çeken (her gerçek devrimin belirtisi; o zamana kadar gevşek olan emekçi ve sömürülen kitlenin siyasi mücadele konusunda yetenekli temsilcilerinin on kat, yüz kat artmasıdır), hükümeti güçten düşüren ve devrimcilere bu hükümeti hızla yıkma olanağını sağlayan bir hükümet krizi yaşıyor olmaları gerekir."*[7]

Lenin'in "devrimci durum" öğretisi bütün ülkelerin komünistlerine kendi ülkelerindeki durumu somut olarak inceleme, değerlendirme talebidir. Bu talep 1960'lı yıllarda yeniden şekillenen Dünya Marksist-Leninist

7 Lenin, "'Sol Radikalizm' Komünizmin Çocukluk Hastalığı", 1919, s. 143-144, Seçme Eserler, Cilt X, İnter Yayınları, Haziran 1997, İstanbul

Hareketi'nin büyük bölümü tarafından, Kruşçev revizyonistlerinden devralınan "Emperyalizmin toptan çöküşe gittiği ve sosyalizmin dünya çapında zafere ilerlediği" yeni bir "çağ"[8] teorisi ile bir kenara kondu,"unutuldu". Yer kürede bütün ülkelerde devrimci durum olduğu tespitleri yapıldı. Bugün de devrimci saflarda sıkça "sürekli kriz içinde bulunan kapitalizm" yanlış genellemeleri yapılıp, tek tek ülkelerde somut durum tahlili bir kenara bırakılıyor. Bu tavır sonuçta sıkça ya voluntarist, halksız öncü savaşı stratejilerine, ya da üzeri devrimci lafazanlıkla örtülü reformizm stratejilerine götürüyor. Komünistler bu sorunda Lenin'e ve Leninizm'e geri dönüp, onu sınıf mücadelesinde silah olarak kullanmalıdırlar.

* Ekim Devrimi'nin Zaferinde En Belirleyici Olan Şey: Proletaryanın Mücadelesi İçinde İnşa Edilip Çelikleşen Bolşevik Parti'nin Varlığı

1917 Rusya'sında başarılı bir proleter devrim ertesinde sosyalizmi inşa imkanları, diğer emperyalist ülkelerle karşılaştırıldığında, çok sınırlı ve olağanüstü zorluydu. Rusya'nın komünistleri de zaten bu yüzden de Ekim Devrimi'ni proleter dünya devrimi için bir önsöz olarak kavrıyorlardı. Beklentileri proleter dünya devriminin Almanya, Fransa, İngiltere'deki proleter devrimlerle karşılıklı destek temelinde sürdürüleceği ve zafere böyle ilerleneceği şeklinde idi. Fakat tarih başka bir yönde gelişti.

Birinci Dünya Savaşı sonlarına doğru –Rusya yanında– Avrupa'nın bir dizi ülkesinde devrimci durum vardı: Örneğin Almanya'da, Macaristan'da, İtalya'da, Avusturya'da. Emperyalist savaştan dönen askerlerin ve işçilerin ayaklanmaları vardı: Örneğin Kiel'de, Berlin'de. Bunun yanında kimi yerlerde ne yazık ki ömrü uzun olmayan Sovyet cumhuriyeti ilanları gündemde idi: Örneğin Örneğin Münih, Berlin, Macaristan. Fakat ayaklanmaların hiçbiri Rusya'da olduğu gibi uzun süre yaşayan bir proleterya diktatörlüğüne götürmedi. Böylece Bolşevikler'in batının daha gelişmiş ülkelerinin proletaryasından haklı olarak bekledikleri destek gelmedi. Bunun temel nedeni bu ülkelerdeki komünistlerin kendilerini sosyal şovenistlerden ve merkezcilerinden çok geç ayırmış olmalarıdır. Böylece Sovyet Rusya –daha sonra Sovyetler Birliği– dünyadaki tek proleter devleti olarak bir ülkede sosyalizmi inşa etme gibi muazzam bir görevi tek başlarına omuzlamak durumunda kaldılar.

Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda Almanya, İtalya, Macaristan gibi ülkelerde de devrimci durum oluşmasına rağmen, yani devrim için objektif şartlar gayet uygun olmasına rağmen, bu nasıl olabildi? Neden yalnızca Rusya'da devrim uzun vadeli bir zafer kazanabildi? Farkı yaratan ne idi? Fark Rusya'da yeni tipte, leninist, Bolşevik bir partinin yaratılmış, inşa edilmiş olması idi.

Lenin'in "Sol Radikalizm…" adlı kitabında çelik disiplinli Bolşevik Parti'yi

8 Bkz.: H.Yeşil, "Mao Zedung ve Çin Devrimi", 1966, Dönüşüm Yayınları, İstanbul, Ocak 1993, s.116

"Bolşevikler'in zaferinin temel şartlarından biri"[9] olarak en başa koymuş olması boşuna değildir.

Bu yeni tipte partinin en temel özelliklerini Stalin yol gösterici "Leninizmin Temelleri Üzerine" başlıklı yapıtında özetlemiştir. Bizim açımızdan bu özellikler içinde bugün en öne çıkartılması gereken özellik, bu partinin hem ulusal, hem uluslararası alanda oportünizmin her türüne karşı mücadele içinde inşa edilmiş olduğu gerçeğidir. RKP(B)[10] o dönemde var olan marksist partiler içinde oportünizme karşı mücadelede birliği bozmamak adına çürük uzlaşmalara girmeyi ret eden partidir. O en başından itibaren açık, ilkeli ve uzlaşmaz ideolojik mücadeleden yana tavır takınmıştır. Sosyal şovenlerle ve merkezcilerle bağını yalnızca ideolojik olarak değil, örgütsel olarak da gayet erken kesmeyi bilmiştir. Bu sayededir ki, Bolşevik Parti proletaryanın çoğunluğunun güvenini kazanmış ve emekçilere iktidar yolunu ve sosyalizmin inşa yolunu açan başarılı devrimde önderlik edebilmiştir.

Bugün Ekim Devrimi'nden yüzyıl sonra, 21. yüzyılda ondan öğrenmek, Dünya Marksist Leninist Hareketi açısından şu anlama gelmektedir: Gerçek bir Bolşevik Parti olmaksızın başarılı bir proleter devrim mümkün değildir. Oportünizmin her çeşidine karşı ilkeli, açık uzlaşmaz bir ideolojik mücadele yürütmeksizin, Bolşevik bir parti inşası mümkün değildir. Ne yazık ki komünist ve işçi partilerinin 1957 ve 1960 ortak açıklamalarında Ekim Devrimi'nin bu devrimci dersleri "unutuldu". Bunun yerine partiler arasında ilişki normu olarak şu getirildi: *"Düşmana karşı yürütülen mücadelede, birliğin ortak çıkarları açısından biz daima sorunların kardeş partiler arasında iç görüşmeler yoluyla çözülmesini savunduk ve görüş ayrılıklarının düşmanın önünde açığa vurulmasına karşı çıktık."*[11] Lenin'in pratiği bununla taban tabana zıttır. O "Bir Adım İleri, İki Adım Geri" adlı eserine yazdığı önsözü şöyle bitirir:*"Sosyal-demokrasinin düşmanları üzerine sadece birkaç söz. Anlaşmazlıklarımız üzerine sevinç çığlıkları atıyor ve oh çekiyorlar; partimizin eksiklik ve hatalarına ayrılmış bölümleri, kendi amaçları doğrultusunda bütünlüğünden koparmaya çalışacaklar. Rus sosyal-demokratları şimdiye kadar öylesine büyük savaş alevleri içinde bulunmuşlardır ki, bu iğnelemeler onları yolundan çevirmeyecek ve işçi hareketinin gelişmesiyle mutlaka aşılacak olan eksikliklerini acımasızca açığa çıkarma çalışmasını sürdüreceklerdir."*[12]

Komünistler bu konuda da Lenin'e ve Leninizm'e geri dönmek zorundadırlar.

Ekim'den öğrenmek, Leninden öğrenmektir!
Lenin'den öğrenmek, yenmeyi öğrenmektir!

30 Haziran 2017 ■

---

9 Lenin, "'Sol Radikalizm' Komünizmin Çocukluk Hastalığı", 1919, s.75, Seçme Eserler, Cilt X, İnter Yayınları, Haziran 1997, İstanbul

10 Parti Bolşevik/Menşevik ayrılığı örgütsel olarak da kesinleşene kadar 1912 Prag Konferansı; sonra RSDİP(B) olarak anıldı; 1918'de devrim ertesi ismini RKP(B) olarak değiştirdi; SSCB kurulduktan sonra parti ismi SBKP(B) oldu; 19. Parti Kongresi'nde 1952 parti isminden B eki çıkartıldı.

11 "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Üzerine Bir Öneri", 1965, "Polemik" ÇKP MK, 14 Haziran 1963, s. 51, İnter Yayınları,Temmuz 1988

12 Lenin, "Bir Adım İleri, İki Adım Geri", 1904, s. 407-408, Seçme Eserler Cilt II, İnter Yayınları, Kasım 1993, İstanbul, çeviride düzeltme yaptık

**Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan/Türkiye) BP(KK/T)
100. Yılında Ekim Devrimi'nin Önemi,
Enternasyonal İnternet Tartışması'na Katkı: I**

Ekim Devrimi'nde Lenin ve Leninizm'in Rolü

Ekim Devrimi 20. yüzyılın ilk ve zafer kazanan sosyalist devrimidir. Milyarlarca emekçi kitlesi devasa bir ülkede proletarya diktatörlüğünü mücadele ile kazandı. İşçilerin ve yoksul köylülerin siyasi iktidarı altında Rusya'da demokratik devrimin henüz yerine getirilmemiş olan görevleri kısa süre içinde, dünyanın o güne kadar görmediği bir radikallikte çözüldü. Aynı zamanda, durmaksızın kendi

gücüne dayanarak, uluslararası işçi sınıfının sınıf mücadelesi ve ezilen halkların kurtuluş mücadeleleri ile karşılıklı dayanışma içinde, o güne kadar el atılmamış bir esere başlandı: **Komünizme giden yolda sosyalizmin inşası**.

Kelimenin gerçek anlamında yeni, el değmemiş bir alana girildi ve muazzam bir görevler bütünü pratik olarak ele alındı. Biz devrimciler ve komünistler, bugünün görevlerini çözebilmek için bu önemli devrimden, onun muazzam kazanımlarından olduğu gibi, kimi acı veren yenilgilerinden de öğrenmek zorundayız.

Çağ açıcı bu devrim, **Lenin'in çok zengin teorik ön çalışması**ndan ayrı olarak düşünülemez. Ne yaptı Lenin? O marksist teoriye dayanarak 19. yüzyılın son on yıllarında ve 20. yüzyılın ilk on yılında dünyada olan gelişmeleri derinlemesine inceledi ve çözümledi. Onun çözümlemelerinin yoğunlaştırılmış kısa sonuçları, "**Kapitalizmin En Yüksek Aşaması Emperyalizm**" adlı eseridir. Lenin olgular temelinde söz konusu zaman diliminde serbest rekabetçi kapitalizmin, kapitalizmin en yüksek aşaması olan **tekelci kapitalizm** tarafından ikame edildiğini bilimsel olarak kanıtladı: "*Kapitalizmin olanaklı en kısa tanımını yapmak gerekseydi, emperyalizmin kapitalizmin tekelci aşaması olduğunu söylerdik.*"[1] O, şu tespiti de yaptı: "*Böylece 20. yüzyıl eski kapitalizmden yeni kapitalizme, genel olarak sermaye egemenliğinin **sermaye egemenliği**ne dönüştüğü bir dönüm noktasıdır.*"[2]

Lenin bu yeni kapitalizmin temel özelliklerini, "*bütün tanımlamaların, gelişmesini tamamlamış bir görüngünün bütün bağlantılarını kapsayamayacağından ötürü genelde itibari ve göreli bir önemi olduğunun*" bilincinde olarak şöyle tanımlar:

"***1)** Üretimin ve sermayenin yoğunlaşması, ekonomik yaşamda tayin edici rol oynayan tekelleri yaratacak kadar yüksek bir seviyeye ulaşmıştır. **2)** Banka sermayesi sanayi sermayesi ile iç içe geçmiş ve bu "mali sermaye" temelinde bir mali oligarşi oluşmuştur. **3)** Meta ihracından farklı olarak sermaye ihracı özel bir önem kazanmıştır.**4)** Dünyayı aralarında paylaşan uluslararası kapitalist birlikle oluşmuştur. **5)** Kapitalist büyük güçler tarafından dünyanın teritoryal paylaşımı tamamlanmıştır.*"[3]

Lenin bu çözümlemeden yola çıkarak, dönemin açık reformistlere, ya da Kautsky gibi *barışçı ultra emperyalizm dönemi* düşü kuran hayalperestlere dönüşmüş olan "Ortodoks Marksistlerine" karşı **ideolojik mücadele** içinde '**Proleter Devrim Teorisi'**ni geliştirdi.

Bu teori **üç temel tez**den yola çıkar.

* İleri kapitalist ülkelerde **mali sermayenin hâkimiyeti**. Bu emek sermaye çelişmesini son sınırlarına kadar keskinleştirir. Bu çelişki yalnızca proleter-sosyalist devrimle çözülebilir.

* Sömürge ve bağımlı ülkelere **sermaye ihracının artması**, kapitalizmin bir **dünya sistemi**ne dönüşmesi; dünya nüfusunun iki kampa: Bir yanda bir avuç "ileri kapitalist" ülke, diğer yanda bunlar tarafından ezilip, sömürülen sömürge ve bağımlı ülkelerin oluşturduğu büyük çoğunluk. Emperyalizmle ezilen halklar

1 V.İ. Lenin, "Emperyalizm Kapitalizmin En Yüksek Aşaması", İnter Yayınları, İstanbul, Ekim 1995, s.91

2 age, s.48

3 age, s.92

arasındaki derinleşen çelişme yalnızca **antiemperyalist-demokratik devrimler**le çözülebilir.

* Kapitalist ülkelerin eşitsiz gelişimi temelinde **dünyanın yeniden paylaşılması** için yürütülen çılgınca mücadele; bozulan "denge"yi yeniden sağlamanın tek aracı olarak emperyalist savaşlar. Kapitalistlerin kendi aralarındaki bu çelişmeler, bu "üçüncü cephe", emperyalizmi zayıflatır.

Lenin bunlara dayanarak *"emperyalizm altında savaşların kaçınılmazlığı ve emperyalizmin dünya cephesine karşı Avrupa'daki proleter devrim ile* **[Bugün: Emperyalist ülkelerde proleter sosyalist devrimler ile]** *Doğudaki Sömürge devrimi* **[Bugün: Emperyalizme bağımlı ya da yarı sömürge ülkelerde antiemperyalist-demokratik devrimler, işgal altındaki ülkelerde ulusal kurtuluş devrimleri]** *arasında birleşik dünya cephesi koalisyonunun kaçınılmazlığı*"[4] tespitlerini yapar ve şu sonuca varır: ***"Emperyalizm Proleter Devrimin arifesidir."***

O, artık devrimin **Emperyalizmin Dünya Sistemi** içinde bir devrim olarak düşünülmesi gerektiğini, emperyalist zincirin **en zayıf halka**sından kırılacağı teorisini geliştirir. Olgular temelinde o dönemde Rusya'nın emperyalizmin en zayıf halkası olduğunu ortaya koyar.

Lenin bütün hızıyla süren dünya savaşı içinde bu savaşın karakterini doğru olarak şöyle tespit eder: "*Avrupa ve bütün dünyayı saran savaş açıkça bir burjuva, emperyalist, hanedanlık çıkarları savaşı niteliğini taşımaktadır. Pazarlar için ve yabancı ülkelerin talanı için mücadele, kendi ülkelerinde proletaryanın devrimci hareketini ve demokrasiyi bastırma çabası.*"[5] Ve Lenin savaş içinde **II. Enternasyonal'in** utanç

4 Stalin, "Leninizmin Temelleri Üzerine", Eserler; İnter Yayınları, İstanbul, Cilt VI, s.98

5 Lenin, "Avrupa Savaşında devrimci sosyal demokrasinin görevleri", Almanca, Lenin Werke, Bd. 21, s. 1, çeviriyi biz yaptık

verici **çöküşü**nü kınar. Revizyonistlere ve Merkezcilere karşı keskin ideolojik mücadele içinde II. Enternasyonal'in Stuttgart, Kopenhag ve Basel Kongrelerinde alınmış olan ve *"bütün ülkelerin sosyalistlerini, her koşul altında şovenizme karşı mücadele etmekle, burjuvazi ve hükümetlerin başlattıkları her savaşı daha güçlü bir iç savaş ve sosyal devrim propagandasıyla yanıtlamakla yükümlendiren"*[6] **doğru kararlar**a sahip çıkar. O, devrimin zaferi için **oportünistlerden örgütsel kopuşu** talep eder. Enternasyonal'le ilgili olarak şunu tespit eder: *"Önce oportünistlerden örgütsel olarak tam anlamıyla kopmadan gerçekten sosyalist bir Enternasyonal'in yeniden kurulmasını umut etmek zararlı bir yanılsama olacaktır."*[7] Lenin'in teorisinin yönlendirdiği **Bolşevik Parti** Ekim Devrimi'nin **yönetici gücü** idi. Ekim Devrimi pratikte emperyalist savaştan tek gerçek çıkışın ne olduğunu da gösterdi: Bolşevik Devrim.

Lenin'in teorisi, kapitalizmde serbest rekabetçi kapitalizmden tekelci kapitalizme geçiş olarak yaşanan niteliksel değişiklik şartlarında, Marksizm'in **nitelik olarak geliştirilmesidir**.

Leninizm, kapitalizmde **yeni bir çağ**ın Marksizm'idir. Leninizm emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizm'idir.

Ekim Devrimi'nden bu yana yüzyıl geçti. Bu yüzyıl içinde insanlık emperyalist Nazi Almanyası"nın başlattığı İkinci Dünya Savaşı'nda ve düzinelerce emperyalist ve karşıdevrimci savaşlarda milyonlarca ölümü ve şimdiye dek yaşanmamış boyutlarda barbarlığı yaşadı. Fakat hem birinci hem İkinci Dünya Savaşı aynı zamanda **yeni devrimlere ebelik** de yaptı.

Bu yüzyıl içinde **birçok değişiklik** oldu. Sermayenin merkezileşmesi ve enternasyonalleşmesi büyük boyutlara ulaştı. Emperyalist tekellerin ve mali sermayenin egemenliği bugün her zamankinden daha açık ve daha güçlü. Emperyalist kapitalizmin asalaklığı çok daha fazla görülür hale geldi. Fakat emperyalizmin özü değişmedi: "*Tekeller, oligarşi, özgürlük eğilimi yerine egemenlik eğilimi. Sayıları gitgide artan küçük ya da zayıf ulusların, zengin ya da güçlü birkaç ulus tarafından sömürülmesi … asalak ve çürüyen kapitalizm.*"[8] Biz hâlâ emperyalizm çağında yaşıyoruz. Emperyalizmdeki güncel gelişmeler onun **özüne ait değişiklikler değildir**. O evet asalak ve çürüyen kapitalizmdir, fakat hâlâ canlıdır. Onun sonu da kendiliğinden gelmeyecektir. Onun sonunu yalnızca proletarya önderliğinde değişik devrimlerin sonucu olan Proleter Dünya Devrimi getirebilir ve getirecektir. Bunun için Lenin'in emperyalizm ve proleter devrimi öğretisine ihtiyacımız vardır. Yalnızca ona dayanarak zafer kazanabiliriz.

Ekim'den öğrenmek, Lenin'den öğrenmektir,
Lenin'den öğrenmek, yenmeyi öğrenmektir.

7 Nisan 2017 ■

6 Lenin, "Savaş ve Rus Sosyal Demokrasisi", Seçme Eserler, İnter Yayınları, İstanbul Haziran 1995, Cilt 5, s. 138

7 Lenin, "RSDİP Yurtdışı Seksiyonları Konferansı", Seçme Eserler, İnter Yayınları, İstanbul 1995, Cilt 5, s. 145

8 Lenin, "Emperyalizm", İnter Yayınları, İstanbul, Ekim 1995, s. 128

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan/Türkiye) BP(KK/T)
100. Yılında Ekim Devrimi'nin Önemi,
Enternasyonal İnternet Tartışmasına Katkı: II

Leninist Dünya Devrimi Stratejisi

*** Proleter Dünya Devrimi'nin Önsözü Olarak Bir Ülkede Proletaryanın Zaferi**

Lenin ve Bolşevikler için daha 1915 yılında şu açıktı: Proletaryanın enternasyonal devrimi gelişmiş kapitalist ülkelerin çoğunda eşzamanlı ayaklanmalar biçiminde gerçekleşmeyecektir. O, emperyalist zincirin en zayıf halkasında proletaryanın devrim ile kendi diktatörlüğünü kurması ve bu ülkede sosyalizmin inşasına başlaması biçiminde gelişecektir. Lenin:

*"Eşitsiz ekonomik ve siyasal gelişme, kapitalizmin mutlak yasasıdır. Böylece, sosyalizmin zaferi, **önce** birkaç, ya da hatta yalnızca bir tek kapitalist ülkede olanaklıdır."*[1]

Ekim Devrimi'nin tarihi öneme sahip pratiğinden dünya devriminin yolu konusunda çıkarılan dersleri Stalin "Leninizm'in Temelleri Üzerine" adlı eserinde şöyle özetler:

"Sermaye cephesi, emperyalizmin zincirinin en zayıf olduğu yerde yarılacaktır, çünkü proleter devrim, emperyalist dünya cephesi zincirinin en zayıf halkasından kopmasının sonucudur; devrimi başlatan ülkenin, kapitalist bakımdan daha gelişmiş ve fakat buna rağmen kapitalizmin çerçevesi içinde kalan ülkelerden daha az gelişmiş olması mümkündür."[2]

Lenin ve Bolşevikler'in partisi için proletaryanın iktidarı ele geçirip kendi diktatörlüğünü kurduğu Ekim Devrimi, Proleter Dünya Devrimi'nin bir parçası ve onun önsözü idi. Lenin: *"Biz başlangıcı yaptık. Ne kadar zamanda ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar, bunun önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun açılmış ve gösterilmiş olmasıdır."*[3]

Ekim Devrimi'nden bu yana sermayenin ve üretimin enternasyonalleşmesi muazzam ölçüde artmış olmasına rağmen, bugün, Ekim Devrimi'nden yüzyıl sonra da proletaryanın uluslararası devrimi gelişmiş kapitalist ülkelerde, ya da hatta tüm ülkelerde eş zamanlı bir devrim olarak gelişmeyecek. O bugün de emperyalizmin en zayıf halkasında kırılması yolunu izleyecek.

***Gelişmiş Kapitalist Ülkelerdeki Sosyalist Devrimlerle, Emperyalizme Bağımlı Ülkelerdeki Antiemperyalist, Demokratik Devrimlerin Birleşmesi**

Enternasyonal devrimin gelişme yolunu Lenin şöyle karakterize ediyor:

"Sosyal devrim, ileri ülkelerde proletaryanın burjuvaziye karşı iç savaşını, gelişme-

1 Lenin, "Avrupa Birleşik Devletleri Üzerine", Lenin Eserler Almanca, Cilt 21, s. 343, ceviriyi biz yaptık

2 J. V. Stalin, "Leninizm'in Temelleri Üzerine", Eserler, Cilt VI, s.100, İnter Yayınları, İstanbul

3 Lenin, "Ekim Devrimi'nin Dördüncü Yıldönümü", Lenin'den aktaran H. Yeşil, "Ekim Devrimi Üzerine", s. 103, DönüşümYayınları, 1990, İstanbul

miş, geri ve ezilen ulusların ulusal kurtuluş hareketleri de dahil, ***bir dizi*** *demokratik ve devrimci hareketleriyle birleştiren bir dönem biçiminden başka bir biçimde cereyan edemez."*[4]

Ekim Devrimi emperyalizm çağında dünya devrimi stratejisini geliştirdi: Dünyanın iki büyük devrimci hareketini, emperyalist metropollerde proletaryanın sosyalist devrim için sınıf hareketi ile ezilen halkların antiemperyalist, demokratik devrim hareketini, bir akım içinde birleştirdi. Bu stratejiyi marksist leninistler ve Komintern "Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar Birleşiniz!" şiarında dile getirdiler. Bütün demokratik hareketler, ezilenlerin bütün hareketleri (İşçilerin, köylülerin, emekçilerin, kadınların, gençlerin demokratik, ekonomik hakları için mücadeleleri, LGBTİ mücadeleleri, yerli halkların mücadeleleri, savaşa, ırkçılığa, faşizme karşı mücadeleler, yaşam temellerinin yok edilmesine karşı mücadeleler, ulusal baskılara karşı mücadeleler vs.) bugün de emperyalist dünya sistemine karşı sosyalist devrim, ya da antiemperyalist, demokratik devrimler için mücadeleye bağlı, onun parçaları olarak yürütülebilir ve yürütülmek zorundadır.

***Ekim Devrimi'nin Doğru Stratejisi Ve Taktiklerinin Ön Şartı Olarak Leninist "Devrimci Durum" Öğretisi**

Ekim Devrimi'nin zafer kazanmasında Lenin'in "Devrimci Durum" öğretisi belirleyici öğelerden biri olmuştur. Lenin "'Sol Radikalizm' Komünizmin Çocukluk Hastalığı" adlı eserinde bu öğretiyi şöyle formüle eder:

*"Bütün devrimler tarafından, özellikle de 20. yüzyıldaki üç Rus devrimi tarafından doğrulanan devrimin temel yasası şudur: Devrim olması için, sömürülen ve köleleştirilen kitlelerin, eski tarzda yaşamaya devam etmenin olanaksızlığını görüp, değişiklik talep etmeleri yetmez; devrim olması için, sömürenlerin de artık eski tarzda yaşayamamaları ve yönetememeleri gerekir. Ancak "****alt katmanlar****"ın artık eski düzeni* ***istemedikleri,*** *"****üst katmanlar****"ın ise* ***eski biçimde*** *yaşamalarının* ***olanaksız*** *olduğu bir durumda devrim başarıya ulaşabilir.*[5]

Lenin'in "devrimci durum" öğretisi bütün ülkelerin komünistlerine kendi ülkelerindeki durumu somut olarak inceleme, değerlendirme talebidir. Bu talep 1960'lı yıllarda yeniden şekillenen Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin büyük bölümü tarafından Kruşçev revizyonistlerinden devralınan ***"Emperyalizmin toptan çöküşe gittiği ve sosyalizmin dünya çapında zafere ilerlediği"*** **yeni bir** ***"çağ"***[6] **teorisi ile bir kenara kondu, "unutuldu". Yer kürede, bütün ülkelerde, fakat öncelikle de emperyalizme bağımlı "yarı sömürge, yarı feodal" ülkelerde devrimci durum olduğu tespitleri yapıldı. Bugün de devrimci saflarda sıkça "sürekli kriz içinde bulunan kapitalizm" yanlış genellemeleri yapılıp, tek tek ülkelerde somut durum tahlili bir kenara bırakılıyor. Bu tavır sonuçta sıkça ya voluntarist, halksız öncü savaşı stra-**

4 Lenin, "Marksizmin Bir Karikatürü ve 'Emperyalist Ekonomizm' Üzerine", Seçme Eserler, Cilt V, s. 334, İnter Yayınları, 1995, İstanbul

5 Lenin, "'Sol Radikalizm' Komünizmin Çocukluk Hastalığı", Seçme Eserler, Cilt 10, s. 143-144, İnter Yayınları, 1997, İstanbul

6 H. Yeşil, "Mao Zedung ve Çin Devrimi", s. 116, 1966, Dönüşüm Yayınları, 1993, İstanbul

tejilerine, ya da üzeri devrimci lafazanlıkla örtülü reformizm stratejilerine götürüyor. Komünistler bu sorunda Lenin'e ve Leninizm'e geri dönüp, onu sınıf mücadelesinde silah olarak kullanmalıdırlar.

***Ekim Devrimi'nin Zaferinde En Belirleyici Olan Şey: Proletaryanın Mücadelesi İçinde İnşa Edilip Çelikleşen Bolşevik Parti'nin Varlığı**

1917 Rusya'sında başarılı bir proleter devrim ertesinde sosyalizmi inşa imkânları, diğer emperyalist ülkelerle karşılaştırıldığında, çok sınırlı ve olağanüstü zorluydu. Rusya'nın komünistleri de zaten bu yüzden de Ekim Devrimi'ni Proleter Dünya Devrimi için bir önsöz olarak kavrıyorlardı. Beklentileri Proleter Dünya Devrimi'nin Almanya, Fransa, İngiltere'deki proleter devrimlerle karşılıklı destek temelinde sürdürüleceği ve zafere böyle ilerleneceği şeklinde idi. Fakat böyle olmadı.

Birinci Dünya Savaşı sonlarına doğru –Rusya yanında– Avrupa'nın bir dizi ülkesinde devrimci durum vardı: Örneğin Almanya'da, Macaristan'da, İtalya'da, Avusturya'da. Fakat buralarda devrim için objektif şartlar olgun olmasına rağmen devrim zafer kazanamadı. Neden yalnızca Rusya'da devrim uzun vadeli bir zafer kazanabildi? Farkı yaratan ne idi? Fark Rusya'da yeni tipte, leninist, Bolşevik bir partinin yaratılmış, inşa edilmiş olması idi.

Lenin'in "Sol Radikalizm…" adlı kitabında çelik disiplinli Bolşevik Parti'yi *"Bolşeviklerin zaferinin temel şartlarından biri"*[7] olarak en başa koymuş olması boşuna değildir.

Bugün Ekim Devrimi'nden yüzyıl sonra, Dünya Marksist Leninist Hareketi, Ekim Devrimi'nden şunu öğrenebilir. Öğrenmek zorundadır: Gerçek bir Bolşevik Parti olmaksızın başarılı bir proleter devrim mümkün değildir. Oportünizmin her çeşidine karşı ilkeli, açık uzlaşmaz bir ideolojik mücadele yürütmeksizin, Bolşevik bir parti inşası mümkün değildir. Ne yazık ki komünist ve işçi partilerinin 1957 ve 1960 ortak açıklamalarında ve daha sonra Büyük Polemik'te Ekim Devrimi'nin bu devrimci dersleri "unutuldu". Bunun yerine partiler arasında ilişki normu olarak şu getirildi: *"Düşmana karşı yürütülen mücadelede, birliğin ortak çıkarları açısından biz daima sorunların kardeş partiler arasında iç görüşmeler yoluyla çözülmesini savunduk ve görüş ayrılıklarının düşmanın önünde açığa vurulmasına karşı çıktık."*[8] Lenin'in pratiği bununla taban tabana zıttır.

Komünistler bu konuda da Lenin'e ve Leninizm'e geri dönmek zorundadırlar.

Ekim'den öğrenmek, Lenin'den öğrenmektir!
Lenin'den öğrenmek, yenmeyi öğrenmektir! ■

7 Lenin, "'Sol Radikalizm' Komünizmin Çocukluk Hastalığı", Seçme Eserler, Cilt 10, s.75, İnter Yayınları, 1997, İstanbul

8 "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Üzerine Bir Öneri", s. 51, 1965, "Polemik" ÇKP MK, 14 Haziran 1963, İnter Yayınları, 1988

**Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan/Türkiye) BP(KK/T)
100. Yılında Ekim Devrimi'nin Önemi,
Enternasyonal İnternet Tartışmasına Katkı: III**

"Silahlı Ayaklanma Stratejisi ve Taktiği…"

* Rusya'da 1905 Devrimi"nin tecrübelerini değerlendiren Lenin demokratik devrim ile sosyalist devrim arasındaki ilişki konusunda marksist teoriyi geliştirdi. Proletaryanın sınıf mücadelesinde demokratik devrim ve sosyalist devrim kesintisiz bir devrimin birbirini izleyen aşamalarıdır.

Bu iki aşamayı birbirinden ayıran nedir? Demokratik devrim bir bütün olarak kapitalizmi ve burjuvaziyi hedef almaz. O burjuvazinin belli bir bölümünü ve toprak beylerini hedefler, emperyalizmden bağımsızlığı savunur. Burjuvazinin bir kesimi "Halk"ın parçası olarak devrimin demokratik aşamasında devrime katılır. Demokratik devrim proleter devrim değil, bir halk devrimidir. "*Yani sadece büyük ana güçleri alır ve kent ve kır küçük burjuvazisini (bunlar da halktır) ikisi arasında paylaştırırsak, proletarya ve köylülük*"[1] ün devrimidir.

Modern kapitalist toplumun sonuna kadar tutarlı tek devrimci sınıfı olan proletarya, demokratik devrimin en radikal tarzda sonuna kadar ilerletilmesinden en fazla çıkarı olan sınıftır. Proletarya demokratik devrimde yer alan burjuva güçlere karşı bu devrimin önderliğini ele geçirme konusunda mücadele eder. Proletaryanın siyasi iktidar hedefi eski rejimin halk devrimiyle yıkılması ve "İşçilerin Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğü"nün kurulmasıdır. Demokratik devrim proletaryanın önderliğinde ne kadar radikal biçimde gerçekleştirilirse, proletarya diktatörlüğüne, dolayısıyla sosyalizme geçiş te o ölçüde hızlı olur. Proletarya diktatörlüğünün sınıfsal ittifakı proletarya ile bütün emekçilerin ve ezilenlerin ittifakıdır. Sosyalizmde burjuvazinin herhangi bir kesimi ile siyasi ittifak olamaz. Çünkü sosyalist devrim bir bütün olarak burjuvaziye, sınıf olarak burjuvazinin varlığına yönelen bir devrimdir. Ülkenin somut durumuna göre iktidardaki komünist partisi burjuvazinin işine büyük burjuvazinin mülksüzleştirilmesi ile başlar ve küçük –hatta duruma göre, orta– büyüklükteki kapitalist iktisada belli bir süre, kontrollü olarak, göz yumabilir, göz yummak zorunda kalabilir. Bu ama küçük burjuvaziye siyasi iktidarda da yer vermek anlamına gelmez.

1 Lenin, "Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin İki Taktiği",
Seçme Eserler, Cilt III, s. 81,
İnter Yayınları, 1994, İstanbul

Bolşevikler 1905'te demokratik devrimde proletaryanın sınıfsal şiarını şöyle ifade ettiler:

"Tüm halkın, öncelikle de köylülüğün başında –tam özgürlük için, tutarlı demokratik devrim için, cumhuriyet için! Tüm emekçilerin ve sömürülenlerin başında– sosyalizm için!"[2]

Devrimin bu iki aşaması arasında Çin seddi yoktur. İkinciye geçmek için dinlenmek, demokratik devrimin sorunlarının bütünüyle çözülmesini beklemek söz konusu değildir. Demokratik devrimin henüz tamamlanmamış görevleri proletarya diktatörlüğü altında da çözülebilir. Lenin'in planı şuydu:

"Demokratik devrimden sonra derhal, gücümüz oranında, sınıf bilinçli proletaryanın gücü oranında sosyalist devrime geçmeye başlayacağız. Biz kesintisiz devrimden yanayız. Yarı yolda durmayacağız"[3]

Lenin'in Rus Devrimi"nin pratiği içinde sınanan ve maddi güce dönüşen bu öğretisi revizyonistler tarafından tanınmayacak hale getirildi, sığlaştırıldı. Fakat bir dizi marksist-leninist de bu teoriden uzaklaştılar. İşçilerin Köylülerin Devrimci Diktatörlüğü ile, Proletarya Diktatörlüğü arasındaki berrak ayrım İkinci Dünya Savaşı sonrasında silindi, ortadan kaldırıldı. Yeni kurulan Halk Demokrasisi Devletleri'nin "Proletarya Diktatörlüğü'nün bir biçimi" olduğu teorisi geçirildi. Bugün de örneğin güncel olan "yeni emperyalist devletler" teorisi ile bir dizi ülke için gerçek güç ilişkileri hakkında yanlış değerlendirmeler yapılıyor. Marksist leninist "bağımlı ülkeler" kategorisinin üzeri basitçe çiziliyor. Emperyalizme bağımlı bir dizi ülke, örneğin Türkiye, Hindistan vb., "yeni emperyalist ülke" ilan ediliyor. Bu ülkelerin önünde bu teoriye göre artık antiemperyalist, demokratik, birçok halde antifaşist "halk" devrimi değil, sosyalist devrim görevi duruyor.

* Ekim Devrimi'nde Bolşevikler için Leninizm'in bir temel ilkesi çok açıktır: Egemen ilişkilerin köklü bir değişikliği ancak şiddete dayalı devrimle mümkündür. *"Politik özgürlük ve sınıf mücadelesinin büyük sorunlarını son tahlilde zor çözer."*[4]

Bolşevikler devrimci şiddetten öncelikle devrimci durumda kitlelerin şiddetini anlamaktadır. Böyle bir durum herhangi bir öncü örgütün yaratacağı bir durum değil, kendiliğinden ortaya çıkan bir durumdur. *"Ne türden olursa olsun hiçbir komplo ... kitlelerin açık siyasi eyleminin… yerini tutamaz, ya da yapay olarak böyle bir eylemi yaratamaz."*[5]

Devrimci örgüt için soru, onun böyle bir duruma hazırlıklı olup olmadığı, böyle bir durumda kitlelerin devrimci şiddetini devrime yönlendirecek yeteneğe sahip olup olmadığıdır. Lenin ve Bolşevikler, Marx ve Engels'ten kit-

2 age., s. 116

3 Lenin, "Sosyal Demokrasinin Köylü Hareketiyle İlişkisi", Seçme Eserler, Cilt III, s. 138, İnter Yayınları, 1994, İstanbul

4 Lenin, "Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin İki Taktiği", Seçme Eserler, Cilt III, s. 57, İnter Yayınları, 1994, İstanbul

5 age., s. 78

lelerin ayaklanmasını nasıl yönlendirebileceklerini ve "isyanla oynanılmaz" olduğunu öğrendiler.

Bu konuda da sol hareket içinde birçok yanlış vardır. Revizyonizm aslında çoktan devrim ve devrimci şiddet sorununu defterinden silmiştir. Revizyonistlerin "strateji"si sosyalizme parlamenter yoldan geçmektir. Devrimci çevrelerde ise "sol" bir hata oldukça yaygındır: Halk savaşı adına birçok halde öncü örgütün silahlı eylemleri kitlelerin mücadelesinin yerine konmaktadır. Burada devrimci eylemin öznesi kitleler değil, birçok halde kitlelerden kopuk devrimci örgütlerdir.

* Bolşevikler Şubat Devrimi mücadelelerine doğru bir teori ile silahlanmış olarak girdiler. Proletarya ve köylüler barış ve ekmek talepleri ile mücadele ettiler. Çarlığı devirdiler. Burjuvazi Çarlığa karşı kazanılan zaferi kendi iktidarı için kendi hanesine yazmaya kalktı. Sonuçta ikili iktidar çıktı ortaya:

Bir yanda geçici hükümet şahsında burjuvazinin iktidarı; diğer yanda Sovyetler şahsında İşçilerin Köylülerin Devrimci Diktatörlüğü. Bu durumda Bolşevik Parti "Bütün İktidar Sovyetlere!" ana şiarını siyasetinin merkezine koydu. Sovyetlerde uzun süre çoğunluk oportünist gruplarda idi. Bunlar aslında burjuvazinin iktidarında yer almak istiyorlardı. Bolşevikler için "Bütün İktidar Sovyetlere!" şiarı, Sovyetlerde çoğunluğu proleter devrimi için kazanma görevi ile iç içe idi. Bolşevik siyaset Sovyetler'deki emekçilerin çoğunluğunu ikna ettiğinde, böylelikle proletaryanın ve yoksul köylülerin çoğunluğu Bolşevikler'in safına geçtiğinde, onlar bir an bile tereddüt etmediler: Onlar kitleleri önderliğini ettikleri silahlı ayaklanmaya çağırdılar.

Burjuva hükümetin merkezi konumunda olan Kışlık Saray'a saldırının başlamasından bir gün önce Lenin Bolşevik Parti Merkez Komitesi üyelerine yazdığı mektupta devrimci eyleme şöyle çağırıyordu:

"Yoldaşlar, Bu satırları 24 Ekim (6 Kasım) akşamı yazıyorum. Durum son derece kritik. Şimdi ayaklanmayı herhangi bir şekilde geciktirmenin gerçekten ölüm anlamına geleceği gün gibi ortada. Tüm gücümüzle yoldaşları, şimdi her şeyin pamuk ipliğine bağlı olduğuna, gündemde konferansların, kongrelerin (hatta Sovyetler Kongresi'nin bile) değil, halkların, kitlelerin, silahlı kitlelerin mücadelesinin karara bağlayacağı sorunlar olduğuna ikna etmeye çalışıyorum.

Kornilovcuların burjuva saldırısı, Verhovski'nin uzaklaştırılması, beklenemeyeceğini gösteriyor. Koşullar ne olursa olsun bu akşam, bu gece Junkerleri silahsızlandırdıktan sonra (eğer direnirlerse, yenilgiye uğrattıktan sonra) hükümet tutuklanmalıdır. Beklenmemelidir! Her şey yitirilebilir!…Hükümet Yalpalıyor. Son darbe indirilmelidir! Eylemin gecikmesi ölümdür."[6]

Ekim Devrimi zaferi ancak böyle kazanabilirdi ve böyle kazandı.

Ekim'den öğrenmek, Lenin'den öğrenmektir!
Lenin'den öğrenmek, yenmeyi öğrenmektir! ■

6 Lenin, "Merkez Komitesi Üyelerine Mektup", Seçme Eserler, Cilt VI, s. 343, İnter Yayınları, 1995, İstanbul

**Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan/Türkiye) BP(KK/T)
100. Yılında Ekim Devrimi'nin Önemi,
Enternasyonal İnternet Tartışmasına Katkı: IV**

"Dünya Komünist Hareketinin inşası ile bağ içinde bir ülkede sosyalist inşanın gerekliliği ve Komintern'in anlamı"

Rusya'da proletarya yoksul köylülerle ittifak içinde, Ekim Devrimi'yle önce merkezlerde burjuvazinin siyasi iktidarını yıkarak proletarya diktatörlüğünü kurdu. Bu dönemde Rusya, diğer gelişmiş kapitalist ülkelerle karşılaştırıldığında görece geri bir ülke durumundaydı. Bu hem ekonomik açıdan hem de üstyapı açısından böyle idi. Böyle bir ülkede proletarya sosyalizmin inşasına başlama gibi devasa bir görevle karşı karşıyaydı. Bunun için burjuva devlet aygıtı paramparça edilmek, Sovyetler somutunda yeni bir yönetim aygıtı yaratılmak zorundaydı. Burjuvazinin iktidardan dışlandığı Sovyet Hükümeti'nin iktidarı ele almasıyla Rusya, Lenin'in deyimiyle "*... tarihinin yeni bir dönemine adım atmaktadır ve bu üçüncü Rus Devrimi sonunda sosyalizmin zaferine yol açmak zorundadır.*"[1])

Sovyet iktidarının önde duran en acil görevlerden biri savaşı derhal sonlandırmaktı. Fakat mevcut kapitalist-emperyalist sistemle sıkı sıkıya bağlı olan bu savaşı sonlandırmak için, işçi sınıfının bizzat sermayeyi alaşağı etmesi gerekiyordu. Lenin ve Bolşevikler Rus Devrimi'nin hemen ardından diğer kapitalist ülkelerde ve aynı zamanda emperyalizme bağımlı ülkelerde devrimlerin geleceğini hesaplıyorlardı.

Lenin bu beklentiyi şöyle ifade ediyordu:

"Bunda bize, şimdiden İtalya, İngiltere ve Almanya'da gelişmeye başlayan işçilerin uluslararası hareketi yardım edecektir. Uluslararası demokrasiye sunduğumuz adil, acil barış, her yerde uluslararası proletaryanın kitleleri arasında sıcak bir yankı bulacaktır. Proletaryanın bu güvenini sağlamlaştırmak için, tüm gizli anlaşmalar derhal yayınlanmak zorundadır."[2] Şubat1918' de, Alman ordusu bütün cephe boyunca devrimci Rusya'ya saldırdığında, bu ilerlemeyi durdurabilmek için Almanya ile özel barış anlaşması sorunu gündeme geldi. Parti fonksiyonerlerinin yarısı bu durumda Almanya'ya karşı derhal devrimci savaş başlatmaktan yana idi. Lenin durumu soğukkanlı tahlil ederek leninist taktiği ortaya koydu: *"Devrimci savaş konusunda içinde bulunduğumuz anda durum şöyledir: Eğer Alman Devrimi önümüzdeki üç, dört ay içinde patlar ve zafer kazanırsa, o zaman belki devrimci savaşa derhal başlama taktiği sosyalist devrimi-*

1 Lenin, "Sovyet İktidarının Görevleri Üzerine Konuşma", "V. İ. Lenin 1917", s. 475, İnter Yayınları, 1999, İstanbul,

2 age., s. 476

mizin yerle bir olmasını beraberinde getirmeyebilir. Fakat eğer Alman Devrimi önümüzdeki aylar içinde patlamazsa, o zaman savaşın sürdürülmesi halinde ortaya kaçınılmaz olarak çıkacak olan sonuç şudur: Kaçınılmaz olan ağır yenilgiler, Rusya'yı çok daha kötü şartlara sahip bir özel barış anlaşması imzalamak zorunda bırakacaktır. Ayrıca bu barış anlaşmasını sosyalist bir hükümet değil, bir başka hükümet (Örneğin burjuva Rada ile Çernov gibilerin bir bloğu, ya da buna benzer bir şey) imzalayacaktır. … Durumun bu olduğu koşullarda, Rusya'da başlamış olan sosyalist devrimin kaderini önümüzdeki kısa dönem içinde, birkaç hafta içinde Alman Devrimi'nin patlaması ümidine bağlama taktiği, mutlak olarak yanlış, kullanılmaması gereken bir taktiktir. Böyle bir taktik maceracılık siyaseti olur. Böyle bir maceraya girme hakkına sahip değiliz."[3]

Bu dönemde Rusya'da Bolşevikler'in Proleter Dünya Devrimi'nin zaferi için yapabilecekleri en büyük katkı, dünya üzerinde var olan tek proletarya iktidarını sağlamlaştırmak ve Rusya'da sosyalist devrimi ilerletmekti. Sovyet iktidarının sağlamlaştırılması tabii ki kendi başına bir amaç değildi. Sovyet iktidarı başlamış olan Proleter Dünya Devrimi'nin bir üssü idi. Bunun tahkim edilmesi Rus devrimcileri açısından esas görevdi. Onlar bu nedenle Almanya ile özel barış anlaşmasını imzaladılar. Rusya'da önlerinde duran acil görevleri ele alıp, çözmeye yöneldiler.

Komünist partisi, toplumun zümrelere bölünmesinin kalıntılarını ve ulusal baskı rejimini yok etmek, kilisenin imtiyazlarını ortadan kaldırmak, karşı devrimci basını ve her türlü karşı devrimci örgütleri tasfiye etmek, burjuva Kurucu Meclisi dağıtmak, toprağı millileştirdikten sonra onun tasarruf hakkını onun üzerinde çalışanlara vermek, bütün büyük sanayi kuruluşlarını ve bankaları millileştirmek gibi büyük görevlerle karşı karşıyaydı. Bütün bu işler 8 ay içinde başarıldı.

Sovyet iktidarının başarıları, yalnızca böyle bir iktidarın varlığı bile dünyanın bütün devrimci parti ve örgütleri için büyük bir kıvanç kaynağı ve doğrudan destek idi. Genç Sovyet İktidarı içte karşı devrimle mücadele ederken, Lenin ve Bolşevikler aynı zamanda bütün dünyada komünist ve devrimci güçleri destekliyorlar ve Komünist Enternasyonal'in inşası için çalışıyorlardı.

Rusya'da yeni Sovyet iktidarının başarıları emperyalistler ve iç gericiliği çılgına çeviriyor, azgınlaştırıyordu. Proletaryanın bir ülkedeki tekil iktidarını yıkmak için birçok emperyalist güç doğrudan askeri müdahalelere giriştiler ve ellerindeki tüm imkanlarla iç gericiliği desteklediler. Genç Sovyet iktidarı kanlı bir iç savaşta varlığını kendisini kanıtlamak zorunda kaldı.

Emperyalistler ve onların yerli işbirlikçileri dış müdahale ve iç savaşla Sovyet iktidarını yıkamadılar. Devrim emperyalistlere ve beyaz orduya karşı zafer kazandı. Almanya'da başarılı olamayan devrim ve Avrupa'nın diğer ülkelerinde gelişen devrimci hareketler ve sömürge ve yarı sömürgelerdeki demokratik ayaklanmalar, Rusya'da Sovyetler'e yardımcı oldular ve onların zaferinde merkezi bir rol oynadılar.

Rusya'daki proletarya diktatörlüğü ancak 1921'de barışçıl inşa faaliyetine başlayabildi. Burada da dünya savaşı ve iç savaşta mahvolmuş ekonominin yeniden kurulması merkezde duran görevdi. Yeni ekonomik politikaya zorunlu olarak geçildi.

3 Lenin, "Talihsiz Bir Barış Sorununun Tarihi Üzerine", Lenin Eserler Almanca, Cilt 26, s. 448-449, çeviriyi biz yaptık

YEP ile bir ülkede sosyalizmin inşasının şartlarını yaratabilmek için, proletarya diktatörlüğü şartlarında küçük ve orta kapitalist iktisadın varlığına geçici olarak göz yumuldu. Ancak 1927'de Sovyet iktidarı kapitalizme karşı topyekûn saldırıya geçebildi.

Lenin ve Bolşevikler'in stratejisi bir ülkede sosyalizmin inşa edilebilme imkânından yola çıkıyordu. Rusya'da zafer kazanan proletarya derhal dolaysız olarak bu göreve başlamalıydı. Fakat onlar aynı zamanda kapitalizmden sosyalizme geçiş sürecinin enternasyonal proletaryanın yardımı olmaksızın tamamlanamayacağından da yola çıkıyorlardı. Proleter iktidara yardıma gelmesi beklenen devrimler gelmedi. Böylece 1922'de "Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği"ni kuran Sovyet iktidarı, İkinci Dünya Savaşı'nın sonuna kadar, sosyalizmin inşası gibi devasa bir görevi, dünyadaki tek proletarya diktatörlüğü olarak yalnız başına üstlenmek zorunda kaldı. Gerçekleştirdikleri muazzam inşa eseri ile Sovyet emekçileri Proleter Dünya Devrimi'ne çok büyük bir katkı sundular.

Lenin ve Bolşevikler, komünistler olarak devrimi hep Proleter Dünya Devrimi olarak gördüler, bir ülkedeki proletarya devrimini hep dünya devriminin parçası olarak kavradılar. Onlar değişik ülkelerdeki devrimlerin birbirlerini karşılıklı olarak destekleyeceklerini, dünya çapında zaferin ancak proleter devrimcilerin kendilerini dünya devrimi sürecinin bir parçası olarak kavramaları ve buna uygun davranmalarıyla mümkün olduğunu biliyorlardı. Bu yüzden de onlar proleter devrimci partilerin uluslararası örgütünü yaratmak için en ön safta mücadele ediyorlardı. Lenin ve Bolşevikler, II. Enternasyonal'in 1914'deki utanç verici çöküşünden hemen sonra yeni, proleter enternasyonalist bir Enternasyonal'in kurulması için faaliyete geçtiler. Köklü bir ideolojik hazırlık çalışması ertesinde, Ekim Devrimi'nin zaferinden sonra, iç savaşın çok zorlu koşulları altında,1919'da Komünist Enternasyonal Proleter Dünya Devrimi'nin başkenti Moskova'da kuruldu. Bu proleter enternasyonalizminin büyük bir zaferi ve emperyalizme, onun sosyal demokrat ve uzlaştırmacı işbirlikçilerine vurulmuş büyük bir darbe idi. Komünist Enternasyonal şahsında dünya komünistleri uluslararası bir merkeze, bir kurmay heyetine sahiplerdi. Dünya Komünist Partisi olarak Komintern, Dünya Komünist Hareketi'nin elinde çok güçlü bir silah idi. Komintern 1943 de, bizim görüşümüze göre yanlış gerekçelerle, dağıtıldı. 1947'de kurulup,1956'da dağıtılan Kominform; daha sonra 1957-1960'da –revizyonistlerin egemenliğinde– yapılan komünist ve işçi partilerinin uluslararası konferansları Komintern'in dağıtılması ile ortaya çıkan boşluğu dolduramadılar.

Bugün Dünya Komünist Hareketi hem ideolojik hem de örgütsel olarak zayıf ve dağınık durumdadır. Biz Ekim Devrimi'nden başka şeylerin yanında komünist bir dünya örgütünün, bir komünist enternasyonalin dünya devrimine önderlik etmek için ne kadar önemli olduğunu da öğreniyoruz. Bugün yeni bir Komünist Enternasyonal kurmak için şartlar henüz olgun değildir. Bugün yapılabilecek olan şey devrimci örgütlerinin uluslararası alanda eylem birliğinin sağlanmasıdır. Burada doğru çizgi üzerine tartışmalar ve ideolojik mücadele açık olarak yürütülmelidir. ICOR bu konuda, eğer o Lenin'in ideolojik mücadele yöntemlerini kendine kılavuz olarak alırsa, iyi işler yapabilir. Bu nedenle de:

Ekim'den öğrenmek, Lenin'den öğrenmektir!
Lenin'den öğrenmek, yenmeyi öğrenmektir! ■

**Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan/Türkiye) BP(KK/T)
100. Yılında Ekim Devrimi'nin Önemi,
Enternasyonal İnternet Tartışmasına Katkı: V**

"Ekim Devrimi ve oportünizm ve sekterizme karşı mücadele"

* Ekim Devrimi'nin zaferinin tarihi aynı zamanda Leninizm'in ortaya çıkışının ve oportünizmin her türüne karşı zaferinin tarihidir. Emperyalizm ve proleter dünya devrimi çağının Marksizm'i olan Leninizm, oportünizmin her türüne karşı ideolojik mücadele içinde gelişmiştir.

Henüz Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi kurulmadan önce, Lenin, başka marksistlerle birlikte o günlerde Rusya devrimci hareketi içinde egemen durumda olan Narodniklere karşı sert bir ideolojik mücadele yürütmek zorunda kalmıştı. Bu mücadele sonucunda Marksizm, Rusya devrimci hareketi içinde egemen hale geldi.

Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin 1898'de kuruluşu propaganda açısından çok önemli idi. Ve fakat parti henüz gerçekte yaratılmamıştı. Programı ve tüzüğü, merkezi bir yönetimi yoktu. Var olan değişik marksist çevreler arasında hemen hemen hiçbir bağ yoktu.

Lenin'in daha sonraki Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi II. Kongresi'ne kadar olan dönemdeki ideolojik mücadelesini gelişen ekonomist sapmaya ve çevrecilik anlayışına karşı yoğunlaştırdı. Rusya'da kendini leninist tarzda ekonomizmden ayırma, aynı zamanda Uluslararası Marksist Hareket içinde Bernsteincı revizyonizme karşı mücadele idi. Gerek ulusal gerekse uluslararası arenada birçok marksist o dönemde Lenin'in ekonomistlere karşı açık ve kamuoyu önünde yürüttüğü mücadelesini 'çok sert' buluyor ve reddediyorlardı. Marksistlerin bir parti çatısı altında birleştirilmesi açısından bunun zararlı olduğunu söylüyorlardı. Lenin onlara haklı olarak şu cevabı veriyordu:

"Birleşmeden önce ve birleşebilmemiz için, **ilkönce kesinlikle ve kararlılıkla aramızdaki ayrılıkları belirlemeliyiz."*[1]

Lenin'in bu yaklaşımı bugün de gerek tek tek ülkelerde gerekse uluslararası alanda marksist-leninistlerin birliği için yol göstericidir. Görüşümüzce bu proleter kavga kültürünün temel ilkelerinden biridir.

Lenin, onu o yanlışları açıkça ve kamuoyu önünde eleştirdiği için bölücülükle suçlayanlara şöyle diyordu:

"*Ne yapmamalı (genelde ne yapmamalı ve bir bölünmeye yol açmamak için ne*

1 Lenin, "Ne Yapmalı", Seçme Eserler cilt II, s. 53, İnter Yayınları, 1993, İstanbul,

yapmamalı) sorusuna cevap olarak ben öncelikle şunu söylüyorum: Bölünme konusunda ortaya çıkan ve giderek güçlenen nedenleri partiden gizlememeli; bunlara yol açan olayları ve durumları gizlememelidir. Hatta bundan fazlası; yalnızca partiden değil, imkanlar ölçüsünde dıştaki kamuoyundan da gizlememelidir. 'İmkanlar ölçüsünde' diyorum, çünkü illegalite nedeniyle gizlenmesi zorunlu olan bazı şeyler vardır- fakat bu gibi konular bizim bölünmelerimizde çok küçük bir rol oynuyor. Geniş kamuoyu – bu önlenebilir olan bölünmeleri önlemek, kaçınılmaz hale gelen bölünmelerde ise zararı en aza indirmek için en garantili ve tek güvenilir araçtır."[2]

Lenin'in bu yaklaşımı, Stalin önderliğinde III. Enternasyonal (Komintern) döneminde de sürdürüldü. Sovyetler Birliği'nde, açık ve kamuoyu önünde eleştiriden korkan Kruşçev revizyonistleri iktidarı bütünüyle ele geçirdikten sonra bu yöntem yaklaşımı terk edildi. 1957 ve 1960 Moskova konferanslarında, Dünya Komünist Hareketi'ne görüş ayrılıklarına yaklaşım konusunda, leninist yaklaşıma bütünüyle ters yeni kurallar ve normlar dayatıldı. Bugün de Dünya Devrimci Hareketi içinde, çoğunlukla, 1957-1960 Deklarasyonları'nda tespit edilen revizyonist norm ve kurallara sahip çıkılıyor. Siyasi eleştiriler saldırı, hakaret, eleştirilen örgütlerin iç işlerine karışma ve bölücülük olarak adlandırılıp geri çevriliyor. Eleştiri getirenlere küçük burjuva önderlik iddiasında bulunma atfedilip sansüre baş vurulabiliyor. Sorunlar üzerine korkmadan ideolojik mücadele yürütme yerine, açık ve kamuoyu önünde öz eleştirici tartışma boğuluyor.

* RSDİP'nin II. Kongresi'nde Rus sosyal demokrasisinin iki ana akımı, Bolşevik ve Menşevik akım, ilk kez şekillenerek ortaya çıktılar. Partinin iki kanata bölünmesi başlangıçta önemsiz görünen ve fakat sonuçları itibariyle hayati önemde olan tüzüğün bir maddesinin formülasyonundaki ayrılıkla başladı. Kimin parti üyesi olacağı konusundaki iki değişik formülasyonda aslında iki ayrı parti planı yatıyordu: Proletaryanın devrimci bir kadro-mücadele partisinin Bolşevik planı ve sonuçta aydınların her şeyi belirlediği reformist bir "kitle partisi"nin Menşevik planı. Uluslararası alanda tanınmış birçok marksist o dönemde Rus sosyal demokrasisi içindeki çelişmelerin özünü kavramadılar. Bunlar bu "gereksiz" bölünmeye karşı çıktılar ve çoğunluğu Menşevikleri desteklediler. Rus marksistleri içinde o dönemde Lenin'den çok daha fazla tanınan "Büyük marksist"ler Martow ve Plehanow da Menşevik saflarda bulunuyordu.

Bu bölünme daha sonra sınıf mücadelesinin gelişme tarihi içinde hemen bütün siyaset alanlarında kendini gösterdi ve derinleşti. Lenin ve Bolşevikler, Menşeviklerin şimdi bir çizgiye doğru gelişen yanlışlarına karşı tutkulu bir ideolojik mücadele yürüttüler. Troçki gibi merkezciler de bu dönemde pratikte hemen her noktada Leninistlere karşı Menşevikler'in yanında yer alıyor, önemli bir rol oynuyorlardı.

1905'de birinci Rus Devrimi döneminde demokratik devrimde taktik konusunda iki çizgi karşı karşıya duruyordu. Menşevik pozisyon, demokratik devrimde liberal burjuvazinin desteklenmesi gerektiğini savunuyordu. Liberal

2 Lenin, "Iskra Yazı Kuruluna Mektup", Lenin Eserler Almanca, cilt 7, s.106-107, ceviriyi biz yaptık

burjuvazi Çarlığa karşı zafer kazanıldıktan sonra kendi iktidarını kurmalı, kapitalizmi geliştirmeli idi. Böylece proleter devrim için gerekli ön şartlar yaratılmış olurdu.

Buna karşı Bolşevik çizgi şunu savunuyordu: Demokratik devrimde Çarlığa karşı savaşan iki ana sınıf proletarya ve köylülüktür. Proletarya demokratik devrimin en radikal biçimde sonuna kadar götürülmesinden en fazla çıkarı olan sınıftır. Demokratik devrim burjuvazinin önderliğinde, burjuvazinin diktatörlüğünü kurma hedefiyle gerçekleştirilmek zorunda değildir. Demokratik devrim işçi sınıfı önderliğinde, İşçilerin Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğü hedefiyle de gerçekleştirilebilir. Böyle bir diktatörlük altında, demokrasi ve kapitalizmin geliştirilmesi ve sosyalist devrime geçilmesinin ön şartlarının yaratılması konusunda, burjuva diktatörlüğü altında yapılabileceklerden çok daha fazlası yapılabilir. Burjuvazi, devrimin derinleştirilmesinden korktuğu için eski rejimle uzlaşmaya hazırdır. Lenin "Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasi'nin İki Taktiği" adlı eserinde, Rusya'da olduğu gibi enternasyonal alanda da "Ortodoks marksist" olarak öne çıkan Marksizm'in "Büyükleri"ne karşı sert ideolojik mücadele içinde Marksizm'i geliştirdi.

Stolypin gericiliğinin karanlık döneminde (1908-1912) Lenin, Bolşevikler'in safları içinde de etkisini gösteren diyalektik materyalizmden uzaklaşan felsefi sapmalara karşı mücadele yürüttü. Onun "Materyalizm ve Ampriyokritisizm" adlı eseri marksist öğretinin açık ideolojik mücadele içinde mükemmel bir biçimde ilerletilmesidir.

1912 yılında RSDİP'in Bolşevik Fraksiyonu, kendini Menşevikler'den ve merkezcilerden örgütsel olarak da bütünüyle ayırdı. Kendini RSDİP(Bolşevik) adıyla ayrı parti olarak yeniden yapılandırdı. Bu sürecin öncesinde de yine Rusya'da ve II. Enternasyonal içinde yürütülen sert bir ideolojik mücadele vardı.

Birinci Dünya Savaşı yıllarında Lenin "Kapitalizmin En Yüksek Aşaması Olarak Emperyalizm" adlı eserinde kapitalizmde yaşanan özsel değişiklikleri, onun emperyalizme dönüşmesini, bilimsel olarak çözümledi. Özellikle ultra emperyalizm "teorisyen"lerine karşı yürüttüğü doğrudan ideolojik mücadele ve eleştiri temeli üzerine de kurulu bu eser ile o marksist teoriyi özsel olarak ilerletti.

Görüşümüze göre Lenin'in emperyalizm hakkındaki teorisi bugün de, bugünkü gelişme ve değişmeleri onun yardımıyla açıklayabileceğimiz temel eserdir. Çünkü emperyalist sistemde o zamandan günümüze kadar olan ve süren büyük gelişmeler emperyalizmin özünde bir değişiklik yaratmamıştır. Biz hâlâ emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşıyoruz.

Bolşevik Parti oportünizmin her türüne açık ideolojik mücadelesi sayesinde Ekim Devrimi'ne önderlik edebildi ve bir ülkede sosyalizm inşası görevine el atabildi. Yalnızca oportünizmin her türüne karşı açık ideolojik mücadele ile III. (Komünist) Enternasyonal'in, Dünya Komünist Partisi olarak yaratılması mümkün olabildi.

Bu, Ekim Devrimi'nin en önemli derslerinden biridir.

Ekim'den öğrenmek, Lenin'den öğrenmektir!
Lenin'den öğrenmek, yenmeyi öğrenmektir! ■

**Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan/Türkiye) BP(KK/T)
100. Yılında Ekim Devrimi'nin Önemi,
Enternasyonal İnternet Tartışmasına Katkı: VI**

"Ekim Devrimi Yaşıyor. Bugünkü Devrimci Sınıf Mücadelesi İçin Dersler"

"Ekim Devrimi Yaşıyor. Bugünkü Devrimci Sınıf Mücadelesi İçin Dersler"

Biz komünistlerin bugün Ekim Devrimi"nden öğrenebileceğimiz ve öğrenmek zorunda olduğumuz birçok şey vardır. En önemlisinin ne olduğu bizce, Birinci Dünya Savaşı sonunda oluşan devrimci durumu Ekim Devrimi"nin nasıl olup ta devrimle taçlandırabilmiş olduğu sorusunun cevabında yatmaktadır. Avrupa'nın birçok başka ülkesinde de devrim için objektif koşullar olgunlaşmıştı, devrimci durumlar ortaya çıkmıştı, hatta örneğin Almanya ve Macaristan'da olduğu gibi ayaklanmalar baş göstermiş, geçici olarak bölgesel Sovyet iktidarları kurulabilmişti. Bütün bunlara rağmen fakat sosyalist devrim neden bu ülkelerde zafer kazanamadı? Neden Rusya'da Proleter Dünya Devrimi'nin açılışına emperyalizmin diğer merkezlerinden, Avrupa ülkelerinden uzun süre sosyalist devrimlerle doğrudan yardım gelmedi? Cevap nettir: Rusya'nın üç devriminde mücadele içinde çelikleşmiş ve emekçi kitlelerin ayaklanmasına önderlik etme yeteneğine sahip Bolşevik Parti'nin varlığı. O dönemde hiçbir komünist partisi, Rusya'daki Bolşevik Parti kadar devrime önderlik etmeye hazırlıklı değildi. Öyle ise eğer Ekim Devrimi'nden öğrenmek istiyorsak, öncelikli olarak Bolşevik Parti'nin nasıl bir parti olduğu ve onu diğer partilerden ayıranın ne olduğu sorusu ile uğraşmak zorundayız.

* Ekim Devrimi'nin tarihi bize devrimci bir partinin devrimde önderliği olmaksızın proleter devrimin zaferinin mümkün olamayacağını

gösteriyor. Oportünizmden arınmış, uzlaşmacılara ve teslimiyetçilere karşı uzlaşmaz, burjuvaziye ve onun devlet iktidarına karşı tutumunda devrimci bir parti. Rusya'da Bolşevik Parti böyle bir parti idi.

* Ekim Devrimi'nin tarihi bize, Rusya'da Bolşevik Parti'nin işçi sınıfının önderi, proleter devrimin öncüsü ve örgütçüsü rolünü hakkıyla yerine getirme yeteneğinde olduğunu gösteriyor. Bu ancak bu partinin işçi sınıfının bilimsel teorisi **Marksizm'i kendi teorik temeli** haline getirmesiyle mümkün olmuştur. O bu teoriyi eyleminin kılavuzu yaptı, pratikte uyguladı ve temelden değişmiş olan şartlarda geliştirdi ve onu yeni bir seviyeye, Marksizm-Leninizm seviyesine yükseltti. Diğer bir dizi sosyal demokrat parti, o dönemde enternasyonal işçi hareketi içinde Almanya Sosyal Demokrat Partisi gibi önder konumunda olan partiler de marksist teoriyi savunma adına onun devrimci özü yerine, daha çok lafzına sahip çıkıyorlardı. Ya da Marksizm'i sığlaştırıyor, ya da çarpıtıyorlardı. Öyle ki bunlar Marksizm'i burjuvazi tarafından da kabul edilebilir bir öğretiye çevirdiler.

Bugün bunlardan dersler çıkarmalıyız. Marksist-leninist teoride ustalaşmazsak, marksist-leninist partiler inşa edemeyiz ve devrim için objektif şartlardan devrimin zaferi için yararlanamayız. Tabii ki bugün emperyalist sistemde bir dizi yeni görüngüler var. Tabii ki marksist-leninist bilime dayanarak bu yeni görüngüleri incelemek ve açıklamak, bu anlamda Marksizm Leninizm'i geliştirmek zorundayız. Fakat bu yeni görüngüler sistemin özünde bir değişiklik anlamına gelmiyor. Bunlar aynı sistemin çerçevesi içinde nicel gelişmeler. Bu yüzden bugün geliştirme, marksist-leninist bilimin yeni bir seviyeye yükseltilmesi biçiminde olmayacak.

* Zafer kazanan Ekim Devrimi'nden bunun dışında şunu da öğreniyoruz: Bolşevik Parti'nin tarihi, **işçi sınıfı saflarında faaliyet gösteren küçük burjuva partilere**, –Narodniklere, Sosyal Devrimcilere, Menşeviklere, anarşistlere, milliyetçilere– karşı mücadele tarihidir. Eğer bu partiler ideolojik mücadele ile yenilgiye uğratılmış, onların işçi sınıfı ve emekçiler içindeki etkileri kırılmamış olsa idi, Ekim Devrimi'nin zafer kazanması mümkün olmazdı.

Bolşevikler'in ideolojik mücadelesi fakat yalnızca işçi sınıfı içinde faaliyet gösteren kendi dışlarındaki partilere karşı mücadele değildi. Lenin ve Bolşevikler, **Bolşevik Parti içindeki oportünist hatalara ve oportünistlere karşı** da sürekli olarak eleştiri, öz eleştirici ideolojik mücadele yürüttüler.

SBKP(B) Tarihi/Kısa Ders'te bu konuda şu söyleniyor:

"Eğer Ekonomistler ve Menşevikleri alt etmeseydik, partiyi inşa edemez ve işçi sınıfını proleter devrime götüremezdik. Eğer Troçkistleri ve Buharincileri alt etmeseydik, sosyalizmin kuruluşu için gerekli şartları yerine getiremezdik.

Her türden ve renkten milliyetçi sapmaların temsilcilerini alt etmeseydik, halkı enternasyonalizm ruhuyla eğitemez, SSCB halkları arasındaki büyük dostluk bayrağını koruyamaz ve SSCB'ni kuramazdık. Bazı kimseler, Bolşeviklerin parti içindeki oportünist unsurlara karşı çok zaman harcadıklarını, bunların önemini abarttıklarını düşünebilir. Ama bu tamamen yanlıştır. Saflarımızdaki oportünizm, sağlıklı bir organizmadaki ülser gibidir ve asla hoşgörüyle karşılanmamalıdır. Parti işçi sınıfının öncü müfrezesi, ileri kalesi ve genel kurmayıdır. İşçi sınıfının yönetici

kurmayında şüphecilere, oportünistlere, teslimiyetçilere ve hainlere yer yoktur."[1] Biz burada, devrimci hareket içinde Ekim Devrimi'nin bu dersinin yeterince kavranmadığı ve buna uygun davranılmadığını tespit etmek zorundayız. Egemen olan, küçük başarıların abartılması ve kendi kendine düzülen övgülerdir. Egemen olan, söz konusu başkaları olduğunda acımasız eleştiri, kendi hatalarına karşı ise liberalizm ve üzerini örtmektir. Egemen olan hata ve eksikliklerin üzerinin örtülmesidir.

* Ekim Devrimi'nin tarihi bize bu devrimin önderi olan partinin merkezi önemde bir özelliğini daha öğretiyor: **Alçak gönüllülük ve özeleştiri yeteneği.** SBKP(B) Tarihi Kısa Ders'te şu tespitler yapılıyor: "*Bir parti, eleştiri ve özeleştiriden korkmazsa, çalışmasındaki hata ve kusurları örtbas etmezse, parti çalışmasındaki hatalarından ders çıkararak kadrolarını eğitirse ve hatalarını zamanında düzeltmeyi bilirse, yenilmez bir parti haline gelir.*

Bir parti, hatalarını gizlerse, sancılı meseleleri örtbas ederse, her şey yolundaymış gibi davranarak eksiklerinin üstünü örterse, eleştiri ve özeleştiriye tahammül göstermezse, kendini beğenmişliğe ve gurura kapılırsa ve ilk başarılarıyla yetinirse, mahvolur."[2] Ekim'den öğrenmeliyiz. Biz bu **muazzam devrimin önderinden, leninist partiden,** Bolşevikler'in partisinden öğrenmeliyiz. Bu partiyi kendimize örnek almalıyız. Ve böyle bir partiyi sürekli olarak işçi sınıfının ve emekçilerin burjuvaziye karşı sınıf mücadelesi ile bağ içinde inşa etmek için çalışmalıyız. Ancak bu **inşa** çalışmasında, bu partinin inşası sırasında devrim öncesinde **iki aşama**nın yaşanmış olduğunu da hiç unutmamalıyız.

Bir Bolşevik Parti'nin inşasının birinci aşamasında esas görev proletaryanın en iyi, en aktif, proletaryanın davasına en bağlı güçlerinin kazanılması, proletaryanın partisinin şekillendirilmesi, ayakları üzerine dikilmesidir.

Lenin bu görevi "**proletaryanın öncüsünün komünizm için kazanılması** " olarak formüle ediyor. Bugün bizim tanıdığımız kadarıyla dünyadaki hiçbir marksist-leninist parti ciddi bir şekilde, kendisinin proletaryanın öncüsünü komünizm için kazanmış olduğunu iddia edemez. Fakat birçok halde bu gerçek algılanmıyor. Kendi durumu hakkında güzellemeler yapılıyor. Böyle yanlış bir tavırla ilerlenilemez. Bu durum ancak bugünkü komünist partilerin sürekli, sistemli, bilinçli komünist faaliyetiyle aşılabilir.

Ekim Devrimi'nden öğrenerek görevlerimizi yerine getireceğiz, partilerimizi bolşevikleştireceğiz, güçlü Bolşevik Partiler inşa edeceğiz.

Böylece kitlelerin ayaklanmalarını devrime yönlendirme konusunda donanmış olacağız. Böylece insanlığı emperyalist barbarlık içinde çöküşe gitmekten kurtarmak için donanmış olacağız. Böylece yeni, sosyalist bir dünya kurmak ve komünizme ilerlemek için donanmış olacağız.

Ekim'den öğrenmek, Lenin'den öğrenmektir!
Lenin'den öğrenmek, yenmeyi öğrenmektir! ■

1 Stalin, "SBKP/B Tarihi Kısa Ders", Stalin Eserler, Cilt 15, s. 408, İnter Yayınları, 1990, İstanbul,

2 age., s. 409

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BİNDEST YEKBÛN

stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDİSTANA BAKUR)

Suriye Savaşı ve Rojava

Kuzey Afrika/Magrep ülkelerinde, emperyalistlerle işbirliği içinde olan ve onlara bağımlı olan faşist rejimler halkların isyanları ile devrildi. Tunus başlangıç oldu. Tunus'ta, halkın isyanı sonucu Bin Ali rejimi devrildi. Bin Ali'den sonra, Mısır'da, emperyalistlerin Ortadoğu'daki işbirlikçisi Hüsnü Mübarek de koltuğunu terk etmek zorunda kaldı. Mısır'da ayaklanan halk, ayaklanmayı bastırmak için kullanılan faşist şiddet karşısında geri çekilmedi, direndi. Tunus ve Mısır'dan sonra, halkın isyan dalgası diğer ülkelere de yayıldı. Libya'da, halk Muammer Gaddafi'nin 42 yıllık faşist egemenliğine karşı ayaklandı. Libya, zengin gaz ve petrol yataklarına sahip bir ülke idi. Emperyalistler Gaddafi'den hoşnut değildi ama alternatifini de bulamıyorlardı. Magrep halklarının haklı isyanları, emperyalistler açısından Gaddafi'den kurtulmak için fırsata çevrildi. Libya'ya müdahale edildi. Libya iç savaşında çok kan döküldü. Libya, yakılıp yıkıldı. Andaki durumda Libya defacto ikiye bölünmüş durumdadır. Libya halklarının Gaddafi rejimine karşı ayaklanmaları haklı idi.

Magrep ülkelerinde halkların isyanları Suriye'deki protestoları da tetiklemeye başladı. "Arap Baharı"nın etkileri Suriye'ye de yansıdı. Suriye'de demokrasi, özgürlük talepleri ile başlayan kitle eylemleri Esad rejimi tarafından yoğun faşist baskılarla, silahsız ve örgütsüz halk yığınlarının üzerine ateş açılarak kanla bastırılmaya çalışıldı! İsyan giderek silahlı çatışmalara, tam bir iç savaşa dönüştü. Emperyalist ve bölgesel güçler "temsilcileri" üzerinden Suriye'de karşı karşıya geldi. Al Kaide uzantılı gruplar, Suriye'de şeriat devleti kurmak için harekete geçti. Şeriat devleti kurmak için değişik ülkelerden binlerce kişi Suriye'ye akın etti. Ocak 20011'de, Suriye'de yavaş yavaş protestolar güçlenmeye başladı. Esad bu dönemde, reformların gerekliliğinden bahsediyordu. Türkiye'de ilk başlarda Esad'dan reformlar yapmasını talep etti. Esad, reformlar yapma isteklerini ciddiye almadı. Şubat 2011'de, muhalefetin örgütlediği gösterilere katılım ciddiye alınacak düzeyde değildi. Mart 2011'de, Dara kentinde

duvarlara Esad karşıtı sloganlar yazan gençler tutuklandı, işkencelere maruz kaldı. Gençlerin tutuklanması, işkence görmesi, 17 Mart 2011'de, Dara kentinde protesto gösterisinin yapılmasını tetikledi. Protesto gösterisine Esad'ın kolluk güçleri vahşice saldırdı. Ölümler meydana geldi. Tutuklamalar yapıldı. Tutuklananlar işkencelere maruz kaldı. Dara'daki bu olaylar, Suriye iç savaşının başlamasını tetikledi.

Suriye Savaşında Cepheler…

Suriye'de şu anda yürüyen savaşta, koalisyonlar şöyledir: Esad, İran ve Rusya bir cephededir. Bu cephenin başını Rusya çekmektedir. Diğer cephede, ABD, Batılı emperyalistler ve PYD/YPG var. Türkiye şu anda bu iki cephenin yanında değil, kendi emperyalist emelleri doğrultusunda işini yapıyor! Her iki cephe ile de çıkarına uygun olan konularda işbirliği yapıyor.

Suriye savaşının çıkış noktasında, Batılı emperyalistlerin siyaseti çok netti. Bu siyasete göre; Esad gidecek, Esad'dan bağımsız "demokratik" bir rejim kurulacaktı! Esad'ı devirmek için, ayrı bir "demokratik" rejim kurmak için başladı savaş. Esad Mart 2011'de, Dara'daki gösterileri silahla bastırmaya başladıktan sonra, Batı, Esad bizim için bitti, Esad'ın devrilmesi lazım konumuna geldi. Batı'nın çıkış noktasında Suriye konusundaki stratejisi Esad'ın devrilmesi idi. Bugün gelinen yerde, Batılı emperyalistler Esad'lı bir geçiş sürecini kabullenmiş durumdadır. Artık Esad'ın devrilmesi esas hedefleri değildir.

Türkiye açısından da bu böyledir. Türkiye, Batılı emperyalistlerin Esad'ı devirme siyasetini devraldı ve Batı'nın önünde yürüdü. Altı ayda Esad'ın gideceği hesaplandı. Şam'da Emevi camisinde namaz kılma plânları bile yapıldı! Türkiye'ye gaz veren Batı, daha sonra geri çekildi. Türkiye tek başına kaldı. Çıkış noktasında gelişme böyle oldu. Andaki durumda, Türkiye açısından Esad'ın devrilmesi öncelikli siyaset olmaktan çıkmıştır. Batının ne olursa olsun öncelikli olarak Esad'ın devrilmesi gerekir, çözüm budur tavrı değişmiş durumdadır. Geçici olarak evet Esad'la da gidilebilir konumuna geldi Türkiye. Her üç cephe açısından "İslam Devleti" baş düşmandır.

ABD ve Batının Suriye Stratejisi Var mı?..

Suriye bağlamında, gelinen yerde ABD'nin, Batı'nın siyaseti flu bir siyasettir. Kendi içlerinde ABD siyasetinin ne olacağı konusunda da anlaşmış değiller. Bugünkü ABD yönetimi, Suriye'de tam olarak ne yapacağını açıklığa kavuşturmuş durumda değil.

Batılı emperyalistler, Suriye'de, Irak'ta açıkça Kürt kartına oynayabilir! Ortadoğu'nun yeni yapılanmasında, Kürt devletinin kurulması ABD'nin temel siyaseti haline gelebilir! Kürt devletinin kurulması, ABD ile Türkiye'yi çok net olarak karşı karşıya getirir. Ve hatta karşı karşıya gelme savaş biçimine de dönüşebilir. Bugün Suriye'de, Türkiye'nin PYD/YPG'ye karşı savaşı aynı zamanda ABD ile savaştır. PYD/YPG, Suriye'de andaki durumda ABD'nin karadaki

esas müttefikidir. Türkiye'nin PYD/YPG'ye vurduğu her darbe aynı zamanda ABD'nin, Suriye'deki varlığına vurulmuş darbedir. Türkiye'de, ABD'ye rağmen bağımsız hareket eden bir hükümet var. ABD'ye rağmen Cerablus işgal edildi. ABD'ye rağmen YPG'nin mevzileri bombalandı, bombalanıyor.

ABD, Türkiye'yi idare etmeye çalışıyor! ABD, YPG'ye verdiği ağır silahların geri alınacağını vb. söylüyor. Kürtlere verilen silahların seri numaralarını Türkiye'ye veriyor! Esasında ABD'nin bu tavrı Türkiye'yi sakinleştirmeye yönelik bir tavırdır. Türkiye, ABD'nin bu söylemine inanmıyor. Suriye ile ilgili esas mesele, önümüzdeki dönemde ABD'nin siyasetinde stratejik ortaklık babında Türkiye ile ilişkileri bırakıp, Kürtlerle stratejik ortaklık kurup kurmayacağıdır! ABD'nin Ortadoğu'da dayandığı iki ülke İsrail ve Türkiye'dir. Türkiye ile ABD arasındaki ilişkiler iyice bozulmuş durumdadır. RTE, yaptığı konuşmalarda ABD'ye sürekli sitem ediyor! Bu nasıl stratejik bir ortaklıktır diye dert yanıyor! ABD ve diğer Batılı emperyalistler Türkiye'yi artık gözden çıkarmış görünüyorlar. Bunun kesinleşmesi halinde Suriye'deki savaşta, Esad, Rusya ve İran ittifakına, Türkiye'nin de katılması mümkündür. Bu, Türkiye'nin bütün dış siyasetinin köklü olarak değişime uğraması anlamına gelir. Bunun olup olmayacağı ABD'nin/Batı'nın pratikte uygulayacağı siyasete bağlıdır. AKP hükümeti, bugün geldiği yerde çok net olarak bunu zaten ifade ediyor. RTE, Afrin bağlamında "gözümüzü kararturız" diyor!

Türkiye'nin Suriye Siyaseti…

Türkiye şu anda somut olarak "İslam Devleti"ne (İD) karşı savaşmıyor. Sadece ülke içerisinde "İslam Devleti"ne karşı operasyonlar yapıyor. Sömürgeci Türk devleti, 24 Ağustos 2016'da, Cerablus harekâtını başlattı. "İslam Devleti"nin hâkimiyetinde olan Cerablus, Dabık ve El Bab gibi bölgeler işgal edildi. Andaki durumda sömürgeci devletin "İslam Devleti" ile karşı karşıya olduğu herhangi bir bölge yok. Türkiye, Rakka savaşına katılma isteğini belirtti. Türkiye'nin istemine rağmen ABD, tercihini PYD/YPG'den yana kullandı. Türkiye'nin, Musul/Telafer savaşına katılma isteği yine ABD emperyalizmi ve Irak faşist devleti tarafından reddedildi. Tüm bu gelişmelere rağmen Türkiye, "İslam Devleti" karşıtı koalisyon içerisinde yer almaya devam ediyor.

Türkiye'nin Suriye'de yürüttüğü savaş, doğrudan doğruya kendi savaşıdır. Çünkü Türkiye'nin emperyal amaçları var. Lozan'ın hezimet olarak adlandırılması vb. söylemler esasında emperyal hedeflerin açıkça dile getirilmesidir. Bugünkü Türkiye toprakları dışında da emperyal amaçlar resmen ilan edilmiştir. Emperyal amaçların ilan edilmesi ile Türkiye hemen emperyalist ülke olmuyor. Emperyal amaçların pratiğe geçirilmesi güç meselesidir. Türkiye, Suriye'de istediği her şeyi tek başına yapabilecek durumda değildir. Belli uzlaşmalar yapmak zorundadır. Güç dengeleri böyledir. Suriye'de, Türkiye oyun kuruculardan biridir ama esas oyun kuruculardan biri değildir. Esas oyun kurucular ABD ve Rusya'dır. Diğer emperyalist güçler de işin içindedir. Suriye ile ilgili 'ateşkes' veya 'barış' görüşmeleri ABD ile Rusya öncülüğünde yapılmaktadır.

ABD ve Batı, Kürdistan devletinin kurulmasının arkasına geçip Türkiye'yi karşısına alır mı? ABD ve Batı, Kürdistan devletinin kurulmasının arkasında dururlarsa, Türkiye'nin atacağı adım bellidir. Böylesi bir durum savaşı daha da derinleştirir. Türkiye'nin Suriye siyaseti üç aşağı beş yukarı belirlenmiş durumdadır. Türkiye'nin Suriye siyaseti, başlangıçtaki yerden çok başka bir yere gelmiştir. Başlangıçtaki yer ne idi? Başlangıçtaki yer, Esad'ın her hâlükârda devrilmesiydi. Gelinen yerde Türkiye siyasetinin belirleyici odağı, Rojava'da, Cezire/Kobanê kantonlarının Afrin kantonuyla birleşmesinin engellenmesidir. Türkiye siyasetinin esas merkezi budur.

Bunun için Afrin ile doğudaki Cezire/Kobanê kantonlarının birleşmesinin iki yolu vardır. Bugün Türkiye'nin işgal ettiği Cerablus'un YPG güçleri tarafından geri alınması, ya da güneyden Membiç üzerinden dolanıp Afrin ile birleşebilir. Yani Türkiye'nin şu anda işgal ettiği bölgenin güneyinden dolanıp Afrin'le birleşme olasılığı da vardır. Güneyden dolanmak ise ancak Ruslarla/ABD'nin anlaşmasına, Esad'la PYD'nin anlaşmasına vs. bağlıdır. Türkiye'nin bunu askeri olarak engellemesinin iki yolu vardır. Ya Membiç'i de işgal edip Afrin'i bırakabilir! Ya da Afrin'i işgal edebilir. Diğer bir seçenekte, Rusya/Suriye ile anlaşıp, Afrin'i kimi garantiler karşılığında Esad'ın kontrolüne terk edebilir.

Bunların hangisinin olacağı bağlamında Türkiye hazırlıklarını yapıyor. Sömürgeci Türk devleti, askeri olarak her an müdahale edebilir. Bu aynı zamanda yapılacak pazarlıklara da bağlıdır. Türkiye, şu anda savaşın iki tarafı ile de üçüncü bir güç olarak pazarlıklar yürütüyor. Bir yandan ABD ile pazarlık yürütüyor. ABD ile pazarlık aynı zamanda PYD ile pazarlıktır. Türkiye, ABD'den, YPG'nin Afrin'den çekilmesini talep ediyor. YPG çekilmezse, Afrin'e gireceğini söylüyor! Türkiye, ABD'nin YPG'yi silahlandırmasına karşı çıkıyor. Türkiye esasında Cezire/Kobanê ve Membiç'i kabullenmiş durumdadır. Bu alanların daha fazla genişletilmesine karşıdır. Sömürgeci devletin Kobane/Cezire'yi işgal etmeye gücü yetmez. Kobanê/Cezire'nin işgal edilmesine aynı zamanda Rusya ve Esad'da karşıdır. Rusya ve Esad'da, bugünkü şartlarda esasında Cezire/Kobanê kantonlarını kabul etmiş durumdadır. Ne anlamda? Ayrı bir devlet olarak değil kendi içinde belli bir özyönetime sahip Kürt bölgesi anlamında. Suriye içinde de Kürt bölgesinin kendi içinde bir özyönetime sahip bölge gerçeği Rusya ve İran tarafından da kabul edilmiş durumdadır. Türkiye de bu durumu kabullenmiş durumdadır. Fakat, bütün bir koridorun birleşmesine Türkiye kesinlikle karşıdır. Onun için Cerablus, El Bab işgal edildi. ABD, Afrin'den YPG'yi çekilmeye ikna etmezse, sömürgeci devlet ikinci adımı da atacaktır. ABD, Türkiye'nin talebine uygun davranır mı? PYD/YPG, ABD'nin isteğini kabul eder mi? Bunların hepsi soru işaretidir. PYD/YPG bir güç ama birilerine muhtaç bir güçtür. Sonuç olarak silah konuşuyor. Emperyalist ilişkilerde güç belirleyicidir.

Türkiye, PYD/YPG'nin Müttefiki Olabilir mi?..

PYD/YPG, ABD tarafından terk edilirse, ABD, Suriye'de bir Kürdistan'ın kurulmasını açıkça desteklemiyorum derse, o zaman PYD/YPG kendine yeni

müttefikler aramak zorunda kalacaktır. Müttefiklerden bir tanesi bölge güçleri içinde Türkiye'dir. En güçlüsü odur. PYD/YPG açısından Türkiye'nin müttefikliği gündeme gelebilir. Türkiye'nin PYD/YPG müttefikliğini kabul etmesi içerdeki iç iktidar mücadelesinin çözülmesine bağlıdır. İç iktidar mücadelesinde AKP hâlâ çok korkuyor. İktidarının tehlike altında olduğunu düşünüyor. Bu yüzden de ırkçı/milliyetçi söylemlerle MHP'yi kendine yamamaya çalışıyor. Türkiye'nin içinde de, dışında da bugün siyaseti MHP çizgisi belirliyor. AKP, bugünkü dönemde bu siyasetten başka bir siyasetle iktidarını koruma şansı yoktur. Onun için 2019 seçimleri önemlidir. Eğer AKP cumhurbaşkanlığını kazanırsa ve mecliste de istediği yasayı yapma çoğunluğunu alırsa, ondan sonra gerçekten ne yapacağını göreceğiz. Bu arada dış dengelerin nasıl gelişeceği de önemlidir. Eğer dış dengelerde AB/ABD, Türkiye'yi abluka altına almaya karar verirse, o noktada Türkiye'nin/AKP'nin yapacağı şey ray değiştirmektir. Bunun hazırlıkları da yapılıyor. AKP'nin elinde belli alternatifler var. Onun da hazırlıkları yapılıyor. Önümüzdeki gelişmeler esasında Türkiye'nin gerçek anlamda batının bir parçası mı, yoksa yükselmekte olan Avrasya bloğunun parçası mı olacağı konusunda iki yıllık zaman var. Bu anlamda Suriye'deki siyaset çok belirleyici rol oynayacaktır.

Suriye'de, emperyalistler bir Kürt devletinin kurulmasının arkasında duracak mı? Türkiye'yi doğrudan karşılarına alacaklar mı? Emperyalistler andaki durumda Suriye'de, Kürt devletinin kurulmasına dolaylı destek veriyor. Kürt devletinin kurulmasına doğrudan da destek verebilirler. Amerika ve Batılı emperyalistler, eninde sonunda Kürt devletinin kurulacağını biliyorlar. Uzun vade de başka bir çözüm de yoktur. O zaman Kürtlerin arkasında duralım diyebilirler. Türkiye ile ittifak siyasetinden vazgeçebilirler. ABD açısından İran zaten düşman bir ülkedir. Batılı emperyalistler İran konusunda ortada duruyor. Ama hâlâ Batılı emperyalistlerin siyasetini belli bir anlamda belirleyen ABD'dir. Orda da ama problemler var, ayrılıklar başladı. Avrupa belli bir biçimde, ABD siyasetinden kendini ayırmaya başladı. Avrupa bağımsız güç olarak hareket etmek istiyor.

2019'daki seçimlere kadar bugünkü Türkiye siyasetinde herhangi önemli bir değişiklik olmayacaktır. Herhangi bir önemli değişikliğin olması ancak dış şartlara ve Suriye'de ABD'nin PYD'den desteğini çekmesine bağlıdır. ABD, Rakka operasyonu sonrasında PYD/YPG ile Türkiye ikileminde, Türkiye'nin yanında olduklarını açıklamadığı sürece Türkiye'nin siyasetinde herhangi bir değişiklik olmayacaktır. Bu olabilir mi? Siyasette her şey olabilir. Ama az ihtimaldir. ABD'nin siyaseti, ABD emperyalizminin çıkarlarının savunulmasıdır. ABD emperyalizminin çıkarları Ortadoğu'nun yeniden paylaşılmasında kendisi için en büyük pastayı almaktır. ABD'nin genel siyaseti budur. Bu bir stratejidir. Bu siyasetin izlenmesinde atılan taktik adımlar var. Bugünkü dönemde ABD'nin yürüttüğü taktik, Türkiye'nin PYD/YPG ile ilgili çelişmeler konusunda açık tavır takınmamasıdır. ABD, Türkiye'ye açıkça ben sana karşıyım diyemiyor. PYD/YPG ile Türkiye'nin arasını bulmaya çalışıyor ABD! Membiç'de Türkiye'nin saldırısını önlemek için tampon bölgeye ABD askerleri konuşlandırıldı, ABD bayrağı çe-

kildi. ABD, Suriye savaşında taktik olarak PYD/YPG'ye dayanıyor. Bu noktada Türkiye çok net olarak Suriye savaşında varım diyor. Türkiye, bu savaşı benle yürüt dediği halde ABD tercihini PYD/YPG'den yana kullandı. Türkiye, bugüne kadarki ilişkilerde ABD'nin stratejik müttefiki olmasına rağmen, ABD, Suriye savaşında taktik olarak Türkiye'ye dayanması mümkünken PYD/YPG'yi tercih ediyor. ABD açısından bu taktik stratejiye dönüşebilir mi? Soru budur. ABD, Ortadoğu'da, İsrail dışında benim ikinci stratejik ortağım Türkiye değil, Kürt hareketidir bağlamında karar vermiş değildir.

Ve Rojava…

Rojava Kürtleri, iktidar boşluğundan yararlanarak kendi öz yönetimlerini kurmak için harekete geçti. İlk ateş 19 Temmuz 2012'da Kobanê'de yakıldı. Kobanê'de yakılan ateş, Derik'te, Afrin'de, Qamışlo'da da harlandı. Kürtler hem kendilerini yönetiyor, kendi bölgelerinin güvenliğini sağlıyor, hem de bölgenin rejim ile muhaliflerin çatışma alanı olmaması için etkin bir politika izliyorlardı. Rojava Kürdistanı'nın üç kantonu büyük bir heyecan ve coşku ile ard arda özerkliklerini ilan etti. 21 Ocak 2014'te Cezîrê, 27 Ocak'ta Kobanê ve 29 Ocak 2014'te Afrîn'de demokratik özerklik ilan edildi. 7 Ağustos 2017'de dördüncü Şehba Kantonu da ilan edildi. Şehba Kantonu bölgesinde, T.C. sömürgeci devletinin işgali altında bulunan, Cerablus, El Rai ve Azez yerleşim yerleri de bulunuyor. Rojava, fiilen özerk bir yapıya kavuşmuş durumdadır.

Rojava'da savaş başladığında, Kobanê çevrildiğinde Salih Muslim en fazla Türkiye'ye gelip giden kişi idi. Sürekli görüşmeler yapılıyordu. O dönemde Türkiye'nin öncelikli siyaseti Esad'ın devrilmesiydi. Türkiye, Salih Muslim'den Esad'ın devrilmesi bağlamında anti-Esad koalisyonuna katılmasını ve Esad'a karşı savaşmasını istiyordu. Salih Muslim ise, Esad karşıtı koalisyona katılmalarının kendi çıkarlarına uygun olmadığını söylüyordu. PYD boşluktan yararlanarak kendi işlerini yapmaya koyuldu. O günkü dönemde Türkiye ile Rojava arasında birlikte hareket etme imkânı vardı. Eğer PYD, anti-Esad koalisyonu içinde yer alsaydı, Türkiye ile birlikte yürüme imkânı verdi. Buna da emperyalistler taş koydu. Emperyalistler PYD'ye çok daha fazlasını alabilirsiniz dediler!

PYD, devrimci/komünist bir örgüt değildir. Rojava, dünya devriminin merkezi de değildir. Rojava'da inşa edilen model demokratik devrim modeli de değildir. PYD, ulusal kurtuluş örgütü olduğunu bile söylemiyor. PYD, teorik olarak biz devlet olmayan bir yapı istiyoruz, diyor. Hikâye anlatılıyor. PYD'nin iktidar olduğu alanlarda kurduğu sistemin adı devlettir. Kendi bayrağı, yargısı, silahlı güçleri var. Başka türlü de zaten olmaz. Bugün büyük toplulukların devlet dışında bir örgütlenmesi mümkün değildir. Bu anlamda devlet içinde devlet olmayacak bir şeydir. Kanton isimlendirmesi devlet oldukları gerçeğini ortadan kaldırmaz. Apo, Türk devletinin varlığı şartlarında Kürdistan devletinin kurulmasının olmayacağını gördü. Bu yüzden ulus/devlet modelinin sona erdiği tezini ileri sürdü.

Rojavalı Kürtlerin savunduğu doğru/haklı/demokratik talepleri var. Ve bu

doğru/haklı/demokratik talepler için yürüttüğü savaş haklı bir savaştır. Bu haklı savaşta, Kürtler mücadelesini sürdürüyor, sürdürecek. PYD için Rojava'daki özerk yapıyı korumak esas meseledir. PYD/YPG, gelinen yerde, ABD emperyalizminin çıkarları için orada savaş yürüten kara ordusu konumundadır. ABD kendi askerini göndermemek için, PYD/YPG üzerinden, Kürtlerin savaşını kendi savaşı olarak kullanıyor. PYD'nin gidişi halk açısından çok tehlikeli bir gidiştir. Kendi demokratik özerk yapısını kurmak isteyen bir halk, yarın öbür gün ABD'nin yarı-sömürgesi haline gelebilir! PYD'nin gelişme yönü bu yöne doğru ilerlemektedir.

Rakka'daki savaş özgür Kürdistan'ın savaşı değildir. Rakka savaşı, baş düşman olan "İslam Devleti"nin Rakka'dan atılma savaşıdır. Rakka seferine katılma yerine, Rojava'nın inşa edilmesine ağırlık verilmesi en doğru olandır. Rakka savaşında, YPG'nin ABD'nin kara gücü olmasında eli mahkûm mu? Rakka, Rojava'ya sınır değil. Rakka seferinde YPG'nin eli mahkûm değil. Membiç'de, ABD ile birlikte hareket etmesinin anlaşılır yönü olabilir! Çünkü Membiç, Rojava'ya sınırdı. Orada "İslam Devleti" vardı ve saldırıyordu. Membiç'in alınmasında eli mahkûm olduğu için ABD ile birlikte hareket edildi. Ama unutmadan, unutturulmadan ABD ile olan ittifakın eli mahkûm olduğu bir ittifak olduğu belirtilmeli idi.

"İslam Devleti" baş düşman! "İslam Devleti" neden baş düşman? Kimin baş düşmanı? Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yürüttüğümüz mücadele "İslam Devleti"ne karşı mı? Alman işçi ve emekçilerinin mücadelesi "İslam Devleti"ne karşı mücadele mi? Diğer ülkelerde, halkların esas mücadelesi "İslam Devleti"ne karşı mücadele mi? Düşman "İslam Devleti" mi? Neden biz, emperyalistlerin baş düşman ilan ettiği "İslam Devleti"ni baş düşmanımız ilan edelim? Neden? Çünkü "İslam Devleti", emperyalistlerin bölgedeki çıkarlarını tehdit eden, kendi kontrollerinin dışına çıkan bir örgüttür. Emperyalistler şimdi bütün halkları, kontrollerinin dışına çıkan "İslam Devleti"ne karşı mücadeleye çağırıyor!!! Bugün "İslam Devleti" bizim baş düşmanımız değildir. Bizim baş düşmanımız Suriye'de, ABD, Rusya, İran, Türkiye ve diğer emperyalist güçlerdir. Ne arıyor bu emperyalistler, gerici devletler orada? İlk önce bunun kavranması lazım. ABD ile birlikte "İslam Devleti"ne karşı mücadele edilmez. Rojava'da tabii ki "İslam Devleti"ne karşı, PYD/YPG mücadele etmelidir. Çünkü "İslam Devleti", Rojava'yı almak ve oradaki Kürtleri öldürmek istiyor. ABD ile Rojava'da ittifak kurmanın anlaşılır bir yönü olabilir. ABD ile "İslam Devleti"ne karşı ittifak yapılırken, aynı zamanda ABD'nin de düşman olduğu belirtilmelidir. "İslam Devleti"ne karşı ABD ile birlikte hareket etmek geçici bir birliktelikliktir.

PYD/YPG'nin kendi halkına karşı görevleri var. Milli hareketin, emperyalizme karşı tavrı onu devrimci yapar. Sadece yerelde gericiliğe karşı mücadele onu devrimci yapmaz. Reformizm ile devrimci hareketi birbirinden ayıran emperyalizme karşı tavırdır. YPG'nin ABD ile birlikte Rakka operasyonunu yürütmesine eli mahkûm değildi. Kobanê savaşında YPG'nin eli mahkûmdu. Eğer ABD yardım etmeseydi, Türkiye koridor açmasaydı, Barzani peşmerge-

lerini göndermeseydi ve ağır silahlar verilmeseydi Kobanê düşecekti. Bu anlamda eli mahkûmdu. Eli mahkûm ama onu PYD/YPG'nin anlatması gerekir. PYD, tabanına doğru bilinç vermiyor. PYD/YPG, milli devrimci hareket olarak hareket etmiyor. Emperyalizmle işbirliği içerisinde iş yapıyor. YPG, Rojava'nın kurtarılmış bölgelerinde demokrasinin inşasına hız verebilirdi. Rakka savaşında yüzlerce kayıp veriliyor. YPG'nin peşine takılan kimi devrimci örgütlerin savaşçıları da Rakka savaşında yaşamını yitiriyor. YPG'nin yürüttüğü siyaset burjuva siyasetidir.

Kürt ulusal hareketinin temel sorunu nedir? Kendi bölgesinde, özgür, demokratik ve halkların birlikte yaşadığı bir yönetimi oluşturmaktır. Yürütülen burjuva siyaset, milli hareketin sonunu da getirebilir. Milli hareketin belli bir biçimde kuracağı devletin de bağımsız olması gerekir. PYD/YPG'nin Rojava'da izlediği burjuva siyasetten ne çıkar? Bağımlı bir yapı ortaya çıkar. Rojava'daki ulusal hareketin devrimci yönde ilerlemesi gerekir. Yürütülen ulusal mücadele, belli bir noktadan sonra emperyalistlerin bir parçası haline geliyor. ABD, Rakka'da, YPG'nin kendi kara gücü olduğunu açıkça söylüyor. Türkiye bastırdığında, ABD diyor ki; biz onlara silah veriyoruz ama o silahların Türkiye'ye karşı kullanılmasını engelleyeceğiz! Rakka'yı YPG'ye bırakmayacağız diyor ABD. ABD, YPG ile ittifakının geçici olduğunu söylüyor. ABD'nin söylediklerini YPG neden söylemiyor? Eğer Rojava milli hareketi, emperyalizme karşı değilse, emperyalizmle birlikte hareket ediyorsa ve bunun geçici bir birliktelik olduğu bilincini vermiyorsa, o zaman bu milli hareket devrimci değildir.

Milli Hareketler Üzerine…

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında ulusal hareketler, emperyalizme karşı mücadelenin genelde bir parçasıdır. Ulusal hareketler geneli itibarıyla emperyalizmi zayıflatabilir. Komünistler her milli hareketi desteklemez. Milli hareketler, eğer emperyalizmi zayıflatıyorsa o hareketler desteklenir. Emperyalizmi zayıflatan milli hareketler, proleter dünya devriminin parçasıdır. Ne zaman milli hareketler proleter dünya devriminin parçası olurlar? Gerçekten sosyalist bir devlet varsa ve o milli hareketleri desteklerse, o zaman milli hareketlerin evet proleter dünya devriminin parçaları olma şansı vardır. Aksi takdirde milli hareketlerin başarılı olabilmesi için mutlaka sırtını bir yerlere dayaması gerekir. Milli hareketin eğer onu destekleyen güçlü bir devrimci hareket dışta yoksa, eninde sonunda şu ya da bu emperyalist güçle işbirliğine girmesi dışında bir şansı yoktur.

Bugünün dünyasında defacto durum budur. Bizim önümüzde duran temel görev şu: Bugün durum nedir dünya çapında? Dünya çapında durum esasında komünist hareketin dibe vurduğu, uluslararası alanda hiçbir sosyalist devletin olmadığı, işçilerin/emekçilerin hareketinin belirleyici bir rol oynamadığı bir dünya da yaşıyoruz. Bu dünya da, bu ortam da bir milli hareket eğer başarılı olmak istiyorsa, emperyalizmle işbirliği yapmaktan başka bir şansı yoktur. Buna rağmen milli hareket bağlamında, biz o işbirliğinin sürekli hale gelme-

sine ve işbirliğinin emperyalizmin bir parçası haline gelme eğilimine karşı mücadele ederiz. Milli hareketin çıkış noktasında ne olduğu ile bağlantılıdır. Eğer milli hareket daha çıkış noktasında, gerçekten antiemperyalist bir tavırda değilse, o zaman o milli hareketin çizgisini değiştirme şansımız o kadar az olur. Andaki durumda PKK/PYD, Kuzey Kürdistan'da, Rojava'da, bir yandan kendi savaşını yürütüyor. Rojava'da demokratik özerk bir bölge oluşturulmak isteniyor. Bugünkü savaş şartlarında kendi güçleri ile veya devrimci güçlerden destek alarak demokratik özerk bir yapı oluşturma şansları var mı? Yok! O zaman önlerinde iki yol var. Ya demokratik özerk bir yapı oluşturma güçlerinin olmadığını belirleyip halk içinde aydınlanma çalışması yapmaya devam edeceklerdir. Yani belli ölçüde geri adım atacaklardır. Andaki durumda iktidarı ele geçirme durumunda olmadıkların belirteceklerdir. Böylesi bir adımı ancak devrimci/komünist bir örgüt atabilir. Ya da bugün yaptıkları gibi emperyalizmle işbirliği yapacaklardır. Milli hareket eğer emperyalizmle işbirliği yapmak zorunda ise, o emperyalizmle işbirliği yapıldığında, emperyalist dünyada güç belirleyici olduğu için, milli hareketten emperyalizm esas olarak yararlanacağı için milli hareketlerin emperyalizmle işbirliği yapması doğru olmaz.

"İslam Devleti" Üzerine…

"İslam Devleti", Suriye/Irak'ta egemenlik alanlarını kaybetse de kalıcı bir terör örgütü olmaya devam edecektir. "İslam Devleti", geçici bir döneme ait olan geçici bir örgüt değildir. Siyasi İslam hep vardı. Ama ilk defa Afganistan (1979) savaşında, tabanı olan güçlü bir silahlı örgüt olarak ortaya çıktılar. Batılı emperyalistler, Rus sosyal emperyalizmine karşı, Afganistan'da "Mücahitleri" destekledi. "Mücahitler", eğitildi, silahlandırıldı. Kontrol altında olduğu sürece, İslami terör örgütlerinden emperyalistler rahatsız değildi. Onlar sadece o dönemde işgalci konumundaki Rus sosyal emperyalizminin gözünde terörist idiler. Batılı emperyalistler açısından onlar özgürlük savaşçıları idi. Emperyalistler kendi aralarındaki çelişmelerde, İslami terör örgütlerini birbirlerine karşı da kullandı.

"İslam Devleti", içerisinde birçok milliyetten insan var. Hedefleri sadece bir ülkede "İslam Devleti" kurmak değil, dünyayı İslamlaştırma anlamında, ümmetçi değişik milletlerden insanların yer aldığı, bu anlamda "enternasyonalist" bir örgüttür. Bu anlamda ortadan kaldırılacak bir örgüt değildir. Kapitalizm/emperyalizm var olduğu sürece, dünya kültürler arasında bölünmüş olduğu sürece ve sınıf çatışmalarının bir görüntüsü olduğu sürece, "İslam Devleti" vb. örgütler hep olacaktır. Belki kalıcı olarak devletleşemez. Ama bu ideoloji her zaman kendisi için savaşacak, ölüme hazır insanlar bulur. Bugün askeri olarak Irak/Suriye'de yenilebilir. "İslam Devleti" denen örgüt başka ülkelerde halifelik olarak da sürecektir. Şu anda aday ülkeler Libya'dır. Libya'nın bir bölümünde zaten egemen durumdalar. Somali vb. ülkelerde halifeliğin parçaları olarak devletçikler ortaya çıkabilir. "İslam Devleti", emperyalist ülkelerde de terörist eylemler yapmaya devam edecektir. Çünkü emperyalizmin vicdansızlığına

karşı kimi genç insanlar "İslam Devleti"ni gerçekten alternatif olarak görüyor. Bu anlamda emperyalizmin varlığı sürdüğü sürece bu gibi örgütler varlığını korumaya devam edecektir.

"İslam Devleti" vb. örgütlerin Müslüman ülkelerinde taban bulması anlaşılırdır. Çünkü hitap ettiği taban Müslüman tabandır. Andaki durumda bu örgütlenme, nüfusun çoğunluğunun Müslüman olduğu ülkelerde, Hristiyan ülkelerden daha tehlikelidir. Hristiyanlardan Müslümanlığa geçen kadrolar var ama esas kadroları Müslümanlardan devşiriyorlar. Onun için askeri olarak "İslam Devleti" yenilirse varlığı sona erer düşüncesi yanlıştır.

Müslüman ülkelerde "İslam Devleti"nin gelişmesinin potansiyeli vardır. "İslam Devleti"nin panzehri esasında orta vade de ılımlı Müslümanlardır. Ateizm temelinde"İslam Devleti"nin gelişmesini engellemek anda mümkün değildir. Ama Müslüman olup da "İslam Devleti"nin yaptığının Müslümanlıkla ilgisinin olmadığını savunanların mücadelesi çok daha önemlidir.

Suriye, eski biçimiyle merkezi bir devlet olarak artık mümkün değildir. Anlaşmalar temelinde Suriye devleti korunabilir. Suriye içinde belli bölgelere özerklik hakları veren, bugünkü sınırlar içinde bir merkezi çatıda birleştiren bir Suriye devleti olabilir.

Emperyalistler, Suriye'de birden fazla devlet yapalım siyasetine de sahip değildir. Eski katı merkezi yapılanmayı ortadan kaldıran ve fakat o coğrafi sınırlar içinde değişik siyasi güçlere belli özerklik hakları veren yumuşak bir merkezi yapı siyasetine sahipler.

Ne Yapılmalı?

Yapılması gereken bir barış hareketinin yaratılmasıdır. Ortadoğu'daki savaş, emperyalist savaşın yeniden paylaşım savaşının bir parçasıdır. Suriye'de, savaş aktörleri öncüleri aracılığı ile savaş yürütüyor. Emperyalist dalaş savaşının iç savaşa dönüştürmek en doğru olandır. Bu savunulmalıdır. Fakat bunun bugün en iyi halde propaganda değeri vardır. Ama gerici savaşı iç savaşa dönüştürecek güç yok. Bu durumda pratik siyaset açısından yapılması gereken, halkın/halkların barış taleplerini harekete geçirip andaki savaşın durdurulması için bir şeyler yapmaya çalışmak olmalıdır.

ABD, Rusya, Türkiye ve İran, Suriye'de işgal savaşı yürütüyor. Ne savaşı yürüyor bunlar? "İslam Devleti"nden kurtarma adına, Esad'dan kurtarma adına, Suriye'de işgal savaşı yürütülüyor. Bu işgale karşı çıkıyoruz. Suriye'de savaş durmalıdır, derhal ateşkes ilan edilmelidir. Bütün emperyalist güçler, gerici devletler Suriye'den çekilmelidir. Suriye'nin içişlerine kimsenin karışmaması gerekir.

Suriye'de yürütülen savaş, işçilerin/emekçilerin savaşı değildir. Savaş, Suriye halklarına karşı yürütülen haksız/gerici bir savaştır. Suriye savaşı, Baasçı faşist Esad rejimine karşı halk ayaklanmasına destek değil, köstektir. Suriye halkları ne yapacaklarına kendileri karar vermelidir.

Çözüm Sürecinde Kırılma Noktaları Ve Strateji Değişiklikleri

Türk burjuvazisinin esas çıkarı, Kürt burjuvazisi birlikte hareket etmesidir. Türk burjuvazisinin esas çıkarı burdadır. Eğer bunlar bağımsız güç olarak hareket etmek istiyorlarsa, kendi aralarında anlaşıp birlikte hareket etmeleri gerekir. Abdullah Öcalan'ın siyaseti bunu öngören bir siyasetti. Bu siyaset, gündeme getirilip uygulama yönünde de belli adımlar atıldı. AKP hükümeti, PKK ile görüşmeler yürüttü. Çözüm sürecinin önemli ilerleme kaydetmesine karşı taş koymalar başladı. ABD üzerinden taş koyuldu. Kırılma noktaları nedir?

Önce MİT müsteşarı Hakan Fidan'ın Abdullah Öcalan ile görüşmesi deşifre edildi. Hakan Fidan ifadeye çağrıldı. 28 Aralık 2011'de, Roboski katliamı yapıldı. 8 Ocak 2013'te, Paris'te, Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez öldürüldü. Birden-bire çözüm süreci tersine dönmeye başladı.

Çözüm süreci Türk burjuvazisinin çıkarına uygunsa yeniden gündeme getirilebilir. Bugün çözüm sürecinin yeniden gündeme getirilmesi mümkün görünmüyor. Çözüm sürecini kim gündeme getirebilir? CHP/MHP'nin böyle bir siyaseti yok. Onlar başından itibaren PKK ile görüşülmesini yanlış buluyorlardı. Çözüm sürecini yine AKP gündeme getirebilir. Ne zaman gündeme getirir? AKP iktidarını, MHP'ye ihtiyaç duymadan kurabilecek duruma gelirse gündeme getirebilir. AKP, bugünkü şartlarda MHP'ye muhtaçtır.

T.C. devletinin, AKP hükümetinin içte ve dışta savaş siyaseti, bu savaş siyasetinin uygulanmasında belli değişiklikler var. 21 Mart 2015'e kadar, Türk devletinin siyaseti hâlâ Kürtleri belki Türk devletinin eklemi yapabiliriz siyaseti idi. 21 Mart 2015 Newroz bildirisinde, herhangi bir tarih verilmemesi, şu tarihte PKK silahları bırakacaktır, savaşa son verecektir denmemesi ve sadece önümüzdeki dönemde savaşa son verecek kongre yapılmalıdır denip geçilmesi, AKP hükümeti açısından çözüm sürecinin bitişidir. AKP açısından; PKK'nin Türk devletinin eklemi olarak Ortadoğu'da, Türkiye'yi büyüten bir gücün parçası olarak kullanılamayacağı ortaya çıktı.

AKP hükümeti, 30 Ekim 2014'de, Milli Güvenlik Kurulu'nda savaş kararı aldıktan sonra da PKK ile görüşmeler yürüttü. Hâlâ umutları vardı. PKK, Türkiye ile işbirliği içinde hareket etseydi o zaman bütün bu gelişmeler başka türlü de olabilirdi. 21 Mart 2015'deki Newroz açıklaması ile esasında Abdullah Öcalan'ın söylediklerinin bir değerinin olmadığı, PKK'nin savaşa son vermeyeceği net olarak ortaya çıktığı andan itibaren AKP ve Türk devletinin siyaseti değişti. Zaten devletin savaş isteyen kesimi sürekli bastırıyordu. Fetullahçılar da sürekli kışkırtıyordu. Şimdi ortaya çıkıyor ki; o dönemde yapılan bir dizi eylem (Roboski vb.) bilinçli olarak yapılan eylemlerdir. Bu gibi eylemler, çözüm sürecinin temeline dinamit koymak için yapılan eylemlerdi. Paris'teki eylem yürütülen görüşmelerin temeline dinamit koymak için yapıldı. Türk hâkim sınıflarının PKK ile Türk devletinin ya da AKP'nin anlaşmasından rahatsız olan kesimi, bu süreci sonlandırmak için ellerinden geleni yaptı. Bu bağlamda Kandil'de esasında bu süreçten bir

şey çıkmayacağını en başından itibaren deklare etti. Ve Kandil deklare ettiği çizgiye göre davrandı. Kandil sürekli olarak Abdullah Öcalan'ın dediğini yaparız vb. dedi ama sürekli olarak güvensizlikten, savaştan yana tavır takındı. Bu noktadan itibaren strateji değişti. Teori ve pratikte strateji değişti. Teorik olarak değişen nedir? PKK'nin Türk devletine eklemlenmesi siyaseti ortadan kalktı. O zaman güneydeki her PKK yapılanması, Rojava, esasında Türk devleti açısından, Türk devletine yönelik doğrudan doğruya bir tehdittir. Rojava'nın kullanılma ihtimali yok. Tam tersine, başkaları Rojava'yı Türk devletine karşı kullanabilir. Türk devletinin okuması budur. Bu noktadan itibaren dışarda strateji, Suriye'ye saldırı stratejisidir. Suriye'de, kantonların birleştirilmesini engelleme siyaseti artı eğer yapabiliyorsa, yapabildiği ölçüde Suriye'deki, PKK yapılanmasını ortadan kaldırmaktır. Türk devletinin dışardaki stratejisi budur.

Türk devleti açısından anda birinci öncelik "İslam Devleti"/Esad değildir. Birincil öncelik PKK'dir. PKK dışında FETÖ'dür. FETÖ ile savaş 2013 sonlarından bu tarafa yürüyor. RTE, 2014 başlarından itibaren FETÖ terörist bir örgüttür dediğinde, AKP içerisinde küçümsenmeyecek bir bölüm "yok öyle değil" havasındaydı. 2013 sonlarından itibaren RTE ve yakın çevresi, FETÖ ile açık savaşa başladı. PKK/Rojava bağlamında çok net olarak, 21 Mart 2015'den itibaren Türk devleti, PKK'yi baş tehdit olarak görmeye başladı. Artık PKK ile görüşmeler yoluyla sorunu çözme imkânı yoktur! Bundan sonra yeniden pazarlık yapılacaksa, PKK'nin askeri gücünün kırılması gerekiyordu! Bütün bunlar yeni bir stratejinin ilanı idi. AKP hükümeti, 30 Ekim 2014'te aldığı savaş kararını uygulamaya koydu.

Bu strateji Kuzey Kürdistan/Türkiye'de nasıl uygulanıyor? 24 Temmuz 2015'den bu yana, eskisinden çok daha yoğun bir biçimde saldırı, saldırının biçimi bağlamında da artık PKK saldırıları beklenmeden saldırılar yapılıyor. Türk ordusu her alanda saldırıyor. Askeri strateji açısından saldırı stratejisi ön plana çıkmıştır. Türk ordusu Suriye'de savaş yürütüyor. Bütün bunlar Türk devletinin bir strateji değişikliğine gittiğini göstermektedir. PKK belli bir süre sürdürdüğü Türk devletine eklemlenerek birlikte güç olma siyasetinden vazgeçti. Türk devleti de bu durumu gördü. Bunun da nedenleri var. PKK, Rojava'da "terörist" örgüt olmaktan çıkıp Batı"nın güvendiği bir yerel güç olma konumu vardı. PKK, kulağına fısıldanan Türkiye'siz yapabilirsiniz fısıltılarını ciddiye aldı!

Türkiye, emperyal hedeflerini çok açık olarak ifade ediyor. Sömürgeci Türk devleti, Kuzey Kürdistan'da, Kürdistan'ın diğer alanlarında PKK'ye ve PKK ile birlikte hareket eden güçlere karşı, onları düşman olarak gören ve askeri olarak onların güçlerini mümkün olduğunca sıfırlamaya yönelen bir siyaset izliyor. Faşist Türk devleti, şu anda emperyalistlerin işbirlikçisi olarak hareket etmiyor. Türk devletinin ardında herhangi bir emperyalist güç yok. Emperyalistler esasında Türk devletinin PKK'ye karşı ve Rojava'da yürüttüğü savaşı doğru görmüyor. Batılı emperyalistler bu savaşın derhal sonlandırılmasını istiyor. Bunun için de Türkiye'ye baskı yapılıyor. PKK'ye karşı yürütülen savaş bağlamında, Rusya şu anda Türkiye'ye dur demiyor, ama Türkiye'ye evet ben seni destekliyorum da demiyor. Rusya açısından PKK terörist bir örgüt değil. Rusya andaki durumda Kuzey Kürdistan'da, Türk devletinin yürüttüğü savaşa ne dur diyor ne de hadi PKK'yi bitir diyor. Diğer emperyalist güçler, PKK'yi resmen 'terörist' örgüt olarak değerlendirmelerine rağmen, Türkiye'den yürütülen savaşı sonlandırmasını istiyor. Aslında Türkiye'nin PKK'ye karşı savaşı yükseltmesine karşılar. Bütün batıya rağmen Türkiye savaş yürütüyor.

Sömürgeci T.C. Devleti Kan Akıtmaya Devam Ediyor…

33 yıldır sömürgeci devlet Kuzey Kürdistan'da savaş yürütüyor. Çözüm sürecinin sona erdirilmesi ile birlikte, Faşist T.C. devleti, 24 Temmuz 2015'ten beri Kuzey Kürdistan'da barbar bir savaşa imza atıyor. Terör estiriyor sömürgeci devlet. Bu savaşta binlerce insan öldürüldü, öldürülmeye devam ediliyor. Köyler yakıldı. Ormanlar yakıldı, yakılmaya devam ediliyor. İşkence tezgâhları harıl harıl çalıştı, çalışıyor. Hapishaneler Kürtler ile doldu taştı, taşıyor. Sömürgeci devletin temsilcileri ne kadar Kürt öldürdüklerini böbürlenerek anlatıyor. Seçilmiş belediye başkanlarının yerine kayyumlar atandı. Siyaset yapmak isteyen milletvekilleri, belediye başkanları hapsedildi. 33 yıllık savaşta, köy meydanlarında yoksul Kürt köylüleri çırılçıplak soyulup yerlerde süründürüldü. Öldürülen Kürtlerin cesetleri Garnizon çöplüklerine atılıp köpeklere yedirildi. Silahsız köylüler, çobanlar kurşuna dizilip "çatışmada ölü ele geçirildiler" süsü verildi. Gerilla cesetleri tank paletleriyle yerlerde sürüklendi. Gerilla ölülerine tecavüz edildi. "Kahraman Türk askeri" parçalanmış gerilla cesetlerine basarak poz verdi. Asker elbisesi giydirilmiş halk çocukları savaşa sürüldü, sürülüyor. Binlerce faili (esasta belli) meçhul cinayetler işlendi. Kürdistan ülkesinde, sömürgeci devletinin yaptığı vahşeti anlatmaya sayfalar yetmiyor.

Kuzey Kürdistan'dan her gün ölüm haberleri geliyor. Sömürgeci devletin İçişleri Bakanlığı, her hafta kaç kişinin gözaltına alındığını, kaç Kürt gerillasının öldürüldüğünü anlatıyor. Mehmetçik medya, her gün Genelkurmay Başkanlığı'nın servis ettiği kaç "terörist"in öldürüldüğünü açıklıyor! Genelkurmay'ın servis ettiği bilgiler, yazılı ve görsel medyanın ana konusu haline geliyor. Ana akım medya, AKP hükümetiyle birlikte hareket ediyor. Medya yalanları ile savaşın gerçek nedenleri karartılıyor. Savaş bölgesine giden 'haberciler' tanklara, zırhlı araçlara binerek güya habercilik yapıyor! Ana akım medya savaşın gerçeklerini yazmıyor. HDP üzerinde tam bir abluka uygulanıyor. TV kanallarında HDP üzerine tartışılıyor! Ama HDP'nin cevap verme hakkına bile izin verilmiyor. Sömürgeci devlet, medya patronları ile toplantılar yaparak devletten yana nasıl habercilik yapmaları gerektiğinin direktiflerini veriyor! Bu devlet sömürgeci bir devlettir. Bu devletin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü savaş, barbar, gerici, sömürgeci bir savaştır.

Kürt Ulusal Hareketi Ve Strateji Değişikliği

Savaş, siyasetin silahla ve savaş yöntemleriyle sürdürülmesidir. Her savaşın, savaşan tarafların şu veya bu şekilde anlaşması ile gelen bir sonu vardır. Savaş konusunda tavır takınılırken cevap verilmesi gereken temel soru şudur: Yürüyen savaşta; PKK'nin bu savaşla sürdürdüğü siyaset nedir? İşçi sınıfının ve ezilen halkların çıkarları açısından bu savaşın yararı/zararı nedir?

PKK açısından savaş, başlangıcından bu yana demokratik bir öze sahip haklı bir savaştı. PKK, ezilen bir ulus adına, ulusal kimi haklar talep ediyor, bu hakları elde etmek için savaş yürütüyordu. Savaş dışında başka bir yolla bu hakların elde edilmesi mümkün değildi. PKK açısından savaşın amaçları, hedefleri 1993'te değişikliklere uğradı. Çıkış noktasında PKK açısından savaşın hedefi "Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan"dı. Savaş "Kürt ulusunun ayrılıp, ayrı devlet kurma"sı, Kürdistan'ın bütün parçalarının bir Kürt ulusal devleti içinde birleştirilmesi hedefiyle yürütülüyordu. 1993'de bu hedef-

ten vazgeçildi. T.C. devletinden ayrılıp, ayrı devlet kurma hedefi bir kenera bırakıldı. Kürtler için talep edilen ulusal haklar, yerel yönetimlerin güçlendirilmesi, anadilde eğitim, silah bırakan PKK savaşçılarının sivil siyasete katılma imkânlarının yaratılması ve Abdullah Öcalan'ın tutukluluk şartlarının düzeltilmesi gibi oldukça geri düzeyde demokratik taleplerle sınırlı hale getirildi. Bu geri düzeydeki talepler için savaşın sürdürülmesi yanlıştır. Bu talepler temelinde gencecik insanların ölmesine gerek yoktur. Kürt hareketinin geri düzeyde savunduğu taleplerin demokratik mücadele ile elde etme imkânı vardır. Ve bu savaşın sonlanması başta Kuzey Kürdistan'da yaşayan halklar, en başta savaşın ağır yükünü taşıyan Kürt emekçi halkı, Kürt ulusu açısından olumlu ve gereklidir. Bu savaşta Kürt ve Türk emekçilerinin ölmesi, Kürt ulusunun olağanüstü hâl, savaş şartlarında yaşamak zorunda kalması anlamsızdır. PKK'nin savaşı evet Türk burjuvazisine geri adım attırmak zorunda bırakmış, hem Kürt sorununda, hem de Türkiye'de genel demokratikleşme konusunda etkin bir rol oynamıştır. Fakat gelinen yerde artık bu savaşın oynayacağı olumlu bir rol yoktur.

KCK'nın Kürt halkına yaptığı ayaklanma çağrıları karşılıksız kalmaktadır. Andaki durumda PKK'nin öncü güçleri, devlet güçlerine karşı savaşmaktadır. Kürt halkının küçük bir azınlığı öncü güçlere aktif destek sunmaktadır. Defacto durum budur. Türk işçileri/emekçileri ise savaşın seyircisi durumundadır. Bugün, Kuzey Kürdistan'da faşist Türk devletinin kışkırttığı ve sertleştirerek sürdürdüğü bu savaş ortamının, Türkiye'deki faşist devleti yıkmak için genel bir devrim savaşına dönüştürmenin şartları yoktur. Var olan işçi sınıfı eylemlilikleri ekonomik taleplerle sınırlıdır. İşçi sınıfının sendikalarda ancak %10'u örgütlüdür. İşçi sınıfının büyük bölümü, gericiliğin, milliyetçiliğin, Türk şövenizminin, ırkçılığın ve dinciliğin etkisi altındadır. Bütün devrimci örgütlerin işçi sınıfı içerisindeki etkileri marjinaldir. Savaşı Türkiye'ye taşıma, silahlı mücadeleyi yükseltme, devrimci ayaklanma çağrıları öncülere yapılan çağrılardır. Halkın katılmadığı, işçi sınıfının örgütsüz olduğu bir ortamda, savaşın yükseltilmesi çağrılarının öncülerle sınırlı kalacağı açıktır. Faşist devletin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü barbar bir savaş var. Türkiye işçi sınıfı/emekçileri ise şimdilik bu savaşı seyrediyor. Hatta devletin politikalarını onaylıyor. Ölüm sessizliğinin yaşandığı bir dönemde ayaklanma, savaşı yükseltme çağrıları boş çağrılardır.

Bugün Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşı, devrimle engelleme veya devrime dönüştürme imkânı yoktur. PKK, askeri olarak güç kaybetmektedir. Bu savaşın sürmesinde Kuzey Kürdistan/Türkiye halklarının hiçbir çıkarı yoktur. En başta Kürt halkı, bu savaşın doğrudan mağduru durumundadır. Bugün yapılması gereken savaşın derhal sonlandırılması için en geniş barış hareketini yaratmak için çalışmaktır. "Barış hemen şimdi" talebi Kürt halkının da talebidir. Silahlar susmalı, siyaset konuşmalıdır. Görev, bu savaşın sonlandırılması için mücadeledir. Görev, barış isteyen insanları barışçıl kitle gösterilerine seferber etmek için çalışmaktır.

Savaş bir bütün olarak red ettiğimiz birşey değildir. Komünistler, haklı/haksız savaş ayrımı yapar. İşçi sınıfı savaşları haklı ve haksız savaşlar olarak iki kategoriye ayırır. Gerici, emperyalist emeller uğruna yürütülen karşı devrimci, haksız savaşları red eder, bunlara karşı çıkar. Buna karşı ezilenlerin, halkların haklı taleplerini elde etmek için yürüttükleri ilerici, devrimci, haklı savaşlardan yana tavır takınır, savaşın haklı yanını destekler, kendisi bu savaşları yürütür. Sömürünün hüküm sürdüğü bir dünyada savaşlar kaçınıl-

mazdır. Sömürü sistemi bütün dünyada devrimlerle ortadan kaldırılmadıkça, savaşlar hep var olacaktır. Savaşları bir bütün olarak "antika eserler müzesi"ne gömmenin biricik yolu, devrimci savaşlarla, sömürü sistemini yok etmektir. Savaşların olmaması için komünizme doğru kesintisiz devrimler içinde ilerleyen bir dünya kurmaktır.

T.C.'nin egemenliği şartlarında gerçek ve kalıcı bir barışın olmayacağının bilincindeyiz. Bu sistem sürdüğü sürece, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin edeceği şartların yaratılamayacağını biliyoruz. Kalıcı bir barış ve Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce belirleyeceği şartların yaratılması ülkelerimizin demokratikleştirilmesine bağlıdır. Ülkelerin gerçek anlamda demokratikleştirilmesi devrim sorunudur.

Kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin tayin etmek istemesi onun en tabii hakkıdır. Kürtler, nasıl yaşayacaklarına kendileri karar vermelidir. Kendilerinin karar vereceği ortamın yaratılması da belirleyici önemdedir. Uluslar ve halklar arasında gerçek bir birlik, ancak eşitler arasında gönüllü bir birlik olduğu zaman söz konusudur. Onun dışındaki bütün birlikler yıkılmaya mahkûmdur.

Derhal Ateşkes İlan Edilmelidir

Eğer gerçekten PKK'nin yeniden görüşmelere başlama niyeti varsa, o zaman PKK'nin yapacağı tek şey vardır. Türkiye'deki savaşa son verdiğini ilan etmek ve barış görüşmeleri yapmak istiyoruz yönünde tavır belirlemektir. Çünkü, Türk devleti, stratejik olarak geldiği noktada savaş yürütme yanlısıdır. Türk devletinin anda "barış" diye bir sorunu yoktur. "Son terörist yok edilene kadar" savaşın sürdürüleceği açıklamaları yapılmaktadır. Barış hareketi bağlamında, Türk devletinden bir adım beklemek saçma sapan bir iştir. O zaman savaşın öbür tarafında olanların adım atması gerekir. PKK, silahları bırakmadan Türk devletine karşı savaş yürütmeyeceğini ve sadece kendisine saldırıldığı zaman savunma yapacağını açıklayabilir.

Türk devletinin halk düşmanı faşist bir devlet olduğunu söylüyoruz. Kürt halkının kurtuluşu için savaşıyorum diyen bir örgütten evet bizim barışı talep etme hakkımız var. Ve bu talebi getiriyoruz, seslendiriyoruz, söylüyoruz. Bunu da en iyi yapacak parti HDP'dir. HDP'nin bunu yapması ve PKK'ye bu yönde çağrı yapması gerekir. Faşist devletin savaşı bırakacağı bir durum yoktur. PKK'nin yaptığı bombalama eylemlerini, faşist devlet savaşı yükseltmenin bahanesi olarak kullanıyor. Silahların susması, barışın sağlanması halkın talebidir. Hendeklerin kazıldığı bütün yerleşim alanlarında taş üstünde taş bırakılmadı. KCK durmadan ayaklanın çağrıları yaptı. Ama bu çağrılar karşılığını bulmadı. PKK, bombaları patlattığı sürece bu savaş sürecektir. Türk devletinin savaşı durdurma, yavaşlatma veya bitirme gibi bir durumu yoktur.

Savaşın sürmesi, bu savaştan nemalanan küçük bir azınlığın çıkarları dışında kimseye, en başta da emekçi halklara yaramamaktadır. Bu savaş derhal sonlandırılmalıdır. Tekrar çözüm için görüşmelere başlanmalıdır. Silahlar susmalı demokratik siyaset konuşmalıdır. PKK yeniden pazarlık masasına dönmekten yana olduğunu açıklamalıdır. PKK, daha önce birçok kez yapmış olduğu gibi tek taraflı ateşkes ilan etmelidir. Yürüyen savaşın, halklara, halkların kardeşliğine hiçbir yararı yoktur. Bir barış cephesinin örülmesi günümüzün acil görevidir.

Herşeye rağmen, kayıtsız, koşulsuz, inadına barış diyoruz!

BOLŞEVİK devrim

Güney Kürdistan Bağımsızlık Referandumu Üzerine

Referanduma Giden Süreç

Güney "Kürdistan Bölgesel Yönetimi"nin ilan edilmesine giden süreci kısaca anımsamak gerekir.

Faşist Saddam rejimi 1990'nın Ağustos ayında Kuveyt'i işgal etti. Kuveyt'in işgali Birinci Körfez Savaşı'nın başlamasını tetikledi. ABD önderliğindeki emperyalist güçler, Saddam ordusunu yenilgiye uğratarak Kuveyt'ten çıkardı. Irak sınırları içinde Saddam'ın harekât alanı daraltıldı. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi içinde çeşitli şartları barındıran geçici ateşkes kararı aldı. Saddam rejimi, ateşkes şartlarını kabul ettiğini ve uyacağını açıkladı. Saddan rejiminin Kuveyt Savaşı'nda yenilgisini dikkate alan Kürtler ve Şiiler, eş zamanlı olarak ayaklandı. Saddam güçleri önce güneydeki Şii ayaklanmasını kanla bastırdı. Sonra sıra Kürtlere geldi. Daha önce Enfal ve Halepçe katliamlarını yaşayan Kürtler, Kuzey Kürdistan'a doğru kaçmaya başladı. Kürtlerin yaşadığı dram bir kez daha TV ekranlarından bütün dünyaya yansıdı.

1992'de, Birleşmiş Milletler kararıyla 36. paralelin kuzeyi uçuşa yasak bölge ilan edildi. Genişliği yaklaşık 160 mil, derinliği ise 50 mil olan bir "güvenli bölge" kuruldu. "Güvenli bölge"yi korumak için ABD ve müttefiklerine mensup askerler Silopi ve İncirlik'te konuşlandırıldı. Bu gelişmeler üzerine Kürtler tekrar evlerine dönmeye başladı. "Güvenli bölge", Kürtlerin özerk bir yapı kurmalarına olanak sağlıyordu. Güney Kürdistan, başta ABD olmak üzere Batılı emperyalist güçlerin denetimi altına alındı. Burada bir "Kürdistan Bölgesel Yönetimi" ilan edildi. Mayıs 1992'de seçimler yapıldı. Kürdistan Parlamentosu 19 Mayıs 1992'de açıldı. Güney Kürdistan'da "Bölgesel Yönetim" ilan edilmişti ama Saddam merkezde iktidarını korumaya devam ediyordu. Emperyalistler açısından Kürtler, Saddam rejimine karşı elde tutulacak iyi bir kozdu.

Kürdistan Parlamentosu'nun kurulmasıyla birlikte, PDK (Kürdistan Demokrat Partisi) ile YNK (Kürdistan Yurtseverler Birliği) arasında iktidar savaşı başladı. 1992 Sonbaharı'nda, Türk askeri güçleri ilk kapsamlı sınır ötesi operasyonu gerçekleştirdi.

PDK-YNK, Güney Kürdistan hattından, Türk Ordusu da Kuzey Kürdistan hattından "Kazıma Harekatı" adı altında 2 Ekim 1992'de PKK'ye karşı savaş açtılar. Mayıs 1996'da, PDK-YNK arasında çok daha şiddetli bir çatışma dönemi başladı. Çatışmalar sonucu Güney Kürdistan iki parçaya bölündü. Kasım 1996'da PDK, Ocak 1997'de YNK kendi hükümetlerini kurduklarını ilan etti. İki gücün bir araya getirilmesi için ABD'nin devreye girerek yaptığı görüşmeler sonucunda 17 Eylül 1998'de Barzani ve Talabani Waşington Antlaşması'nı imzaladı.

20 Mart 2003'te, ABD/İngiliz emperyalizmi öncülüğünde gerçekleştirilen İkinci Körfez Savaşı'nda Saddam devrildi. Savaşta Irak'ı harabeye çeviren emperyalistler, Irak'ı "yeniden kurma" süreci başlattı! Önce 'Geçici Koalisyon' yönetimi oluşturuldu ve 'Irak Geçi Hükümet Konseyi' yönetim yetkisini devraldı. 'Geçici Konsey', bugünkü Irak'ın Anayasası'na temel teşkil eden 'Irak Geçici Temel Yasasını' 8 Mart 2004'te imzaladı. 30 Ocak 2005'de, Irak'ta genel seçimler yapıldı. Bu seçimlerde Şii listesi birinci, Kürt listesi ise ikinci olarak meclisteki yerlerini aldılar. Sünni Arapların büyük çoğunluğu ise seçimi boykot etti. Genel seçimlerle birlikte, Kürdistan Parlamentosu için de seçimler yapıldı. Bu seçimler hem Talabani'yi Irak cumhurbaşkanlığına taşıdı hem de Barzani'yi "Kürdistan Bölgesel Yönetimi" başkanlığına getirdi. 15 Ekim 2005'de, halk oylamasına sunulan Irak Anayasası kabul edildi. Kürtler, tüm bu gelişmelerde kendi "özel" statülerini korumalarının yanı sıra, etkin bir rol de aldılar.

Güney Kürdistan üzerindeki Saddam rejiminin egemenliğinin yerini emperyalizmin işbirlikçisi olarak hareket eden PDK-YNK'nin egemenliği aldı. Güney Kürdistan'da en son seçimler, 21 Eylül 2013'de yapıldı. Kürt Parlamentosu'ndaki sandalye dağılımı şöyle gerçekleşti: Kürdistan Demokrat Partisi (PDK) 38, Goran (Değişim Hareketi) 24, Kürdistan Yurtseverler Birliği (YNK) 18, Kürdistan İslam Birliği (Yekgırtû) 10, Irak Kürdistanı Müslüman Kardeşleri (Gomala İslam) 6, Sosyalist Parti 1, Aras 1, azınlıklar 11 (Türkmenler 5, Asuriler 5, Ermeniler 1) milletvekili çıkardı. Kürdistan Parlamentosu için seçilmiş 111 milletvekili var. Son iki yıldır parlamento çalışmıyor. PDK-YNK ve Goran arasında iktidar mücadelesi nedeniyle parlamento çalışmaları kilitlendi. Mesud Barzani 2005'de, dört yıl görev yapmak üzere, parlamento tarafından "Kürdistan Bölgesel Yönetimi"nin Başkanlığına seçildi. Temmuz 2009'da, yapılan seçimlerde Mesud Barzani oyların yüzde 69,6'sını alarak yeniden başkan seçildi. "Kürdistan Bölgesel Yönetim Meclisi"nin 30 Haziran 2013 tarihinde gerçekleştirdiği bir oturumda Mesud Barzani'nin görev süresini iki yıl daha uzatma kararı aldı. 19 Ağustos 2015'de Mesud Barzani'nin görev süresi resmen sona erdi.

Mesud Barzani yasal olarak 2015'den bu yana "Güney Kürdistan Federal Yönetimi"nin başkanı değil ama başkanlığını zor yolu ile sürdürüyor. Güney Kürdistan'da otoriter bir sistem var. Demokrasinin D'si bile yok. Bütün kilit noktalarda, Barzani'nin oğulları/yeğenleri ve akrabaları var. Kardeş, oğul, yeğen ve damatlar Güney Kürdistan'da kilit mevkilerde yer alıyor. Adeta bir aile şirketi "Bölgesel Yönetimi" kontrol ediyor. Muhalifler baskı altında tutuluyor. Mesud Barzani, Kürt parlamentosunun toplanmasına izin vermedi. Parlamento Başkanı "Değişim Hareketi"nden Yusuf Muhammed'dir. Yusuf Muhammed ve "Değişim Hareketi" Barzani'ye karşı "mücadele" ediyor! Parlamento Başkanı Yusuf Muhammed'in Erbil'e girişine izin verilmiyor.

Referanduma Gidiş İlanı Ve Tavırlar

Güney "Kürdistan Bölgesel Yönetimi" Başkanı Mesud Barzani, 7 Haziran 2017'de yaptığı açıklamada, 25 Eylül 2017'de halka gideceklerini ve referandumla bağımsızlık isteyip istemediğini soracakları açıklamasını yaptı. Bu kararın ilanı ile birlikte tepkiler de gecikmedi. İlk tepki Bağdat'tan yükseldi. İran, Türkiye, Almanya, vb. ülkeler referandumu yanlış bulduklarını açıkladılar. Yapılacak bağımsızlık referandumu hakkında hemen her gün tehditkâr açıklamalar yapıldı. Irak Parlamentosu referandumu tanımama kararı aldı.

Barzani'nin referandum kararını açıklamasından beş gün sonra KCK Eş Genel Başkanı Cemil Bayık, News Channel'e yaptığı açıklamada, *"Referandumun, bağımsızlığın bir hak olduğunu"…"ancak toplumsal alanda yaşanan sorunlar yumağı içerisinde referanduma gidilmesinin başarı getirmeyeceğini"* söyledi. Cemil Bayık devamla, *"Referandumun içerde ve dışarıda yaşanan sıkışmışlığın bir sonucu"* olduğunu ileri sürdü. Cemil Bayık, "Referanduma daha geniş bir destekle gidilmesi gerektiği"ni belirtti.

Yani KCK yöneticileri aslında Güney Kürdistan'da yapılması plânlanan referandum kararına karşı çıktı. Tabii ki karşı çıkışın birçok gerekçesi sıralanıyor. Ulusal kongre toplanmamış, sorunlar yumağı var, referanduma daha geniş bir destekle gidilmesi gerekir vb. Cemil Bayık, 18 Ağustos 2017'de, Yeni Özgür Politika'da yayınlanan yazısında ise şöyle diyor: *"Temel gündem ulusal birlik ve ulusal konferanstır. Bütün halkların, toplumun, siyasal partilerin gündemi buyken bu gündem atlanarak referandum gündemi ortaya atılmıştır. Halbuki referandumu da anlamlı ve değerli kılacak bir çalışma varsa o da yine ulusal birlik ve ulusal kongredir. Bunlar yapılmadan, bir ulusal kongre içinde bu tür konular konuşulmadan referandumun gündeme getirilmesi gerçekten de Kürt'ün dikkatini temel gündemlerden koparmak anlamına gelmektedir. Mevcut koşullarda Kürtler böyle referandumlarla kazanım elde edemezler."*

Cemil Bayık'ın açıklamasından dört gün sonra, Duran Kalkan televizyon kanalı News Channel'e yaptığı açıklamada, Cemil Bayık'tan daha ileri giderek, "Referandum yapılamaz" ifadesini kullandı. Devamla şöyle dedi:

"Bu referanduma kim karar veriyor? Referandum yapan bir sistem yok, işleyen bir demokrasi yok! Bir yönetim karar almış, ama o yönetim yetkiyi kimden alıyor? Yetki aldığı sistemi işletebiliyor mu? Bunların hiçbirisi yoktur. Kürt toplumunun onayını almış mıdır? Dört parça Kürdistan'da demokratik siyasetin onayını almış mıdır? Ulusal kongre oluşturulmuş mu? Bu referanduma kim karar veriyor? 'Ben yaparım olur' demek dar bir propaganda işine benziyor."

KCK yöneticilerinin referandum ile kendilerine göre saydıkları sorunları karşı karşıya koymaları yanlıştır. Güney Kürdistan'da bir "Bölgesel Yönetim" var. "Bölgesel Yönetim", Güney Kürdistan toprakları üzerinde yaşayan halka "bağımsızlık" isteyip istemediklerini sormak için referanduma gitme kararı aldı. Kürdistan'ın dört parçasındaki Kürtlerin onayını nasıl alacak? Kürdistan'ın iki parçası, iki sömürgeci ülkenin işgali altındadır. Rojava, özerk yapısını oluşturmaya çalışıyor! Doğu Kürdistan, İran'ın, Kuzey Kürdistan ise sömürgeci Türk devletinin işgali altındadır. Sömürgeci devletler yıkılmadan veya sömürgeci devletlerle bir anlaşma yapılmadan Birleşik Kürdistan kurulamaz. Güney Kürdistan'ın durumu, diğer parçalardan farklıdır. Bar-

zani evet işbirlikçidir. Başta ABD olmak üzere emperyalistlerin işbirlikçisi konumundadır. Kürt Ulusal Kongresi'nin toplanamamasında Mesud Barzani'nin de evet sorumluluğu vardır. Getirilen bütün eleştirilerin doğru olduğunu kabul etsek bile, bu eleştiri ve gerekçelerin, referandumun karşısına dikilmesi yanlıştır. "Kürdistan Bölgesel Yönetimi"nin aldığı referandum kararını uygulaması, Kürtlerin kendi kaderlerini tayin hakkının kullanılması olarak, en tabii hakkıdır ve doğrudur.

Türkiyeli sosyal şövenler, Kemalistler, faşistler, kapitalist/emperyalist ülkeler, Güney Kürdistan'da bir bağımsızlık referandumu yapılmasına karşı çıktılar. Birinci Dünya Savaşı ertesinde dört parçaya bölünen Kürdistan ulusu, acılar çekti, katliamlardan geçirildi. 100 yıl sonra Kürdistan ülkesinin Güney parçasında bir ulus, bağımsızlık referandumu yapmak istedi. Ama sosyal şövenler, Kürtlerin bir bölümü eteklerindeki taşları döktüler. Kimileri "Ulusal Kongre" toplanmadığı için, kimileri "zamanı değil", kimileri Ortadoğu'da kaos giderek artar vb. gerekçelerle referandumun yapılmasına karşı çıktı. Faşist T.C'nin, İran'ın, emperyalist dünyanın hezeyanlarını anlıyabiliyoruz. Ama Kürt Ulusal Hareketi'nin, bir bölüm 'Sol' geçinen Türkiyeli sosyal şövenlerin, Aydınların referandum bağlamında takındıkları tavırları da sonuçta bundan farklı değildir. Bir ulus kendi kaderini oyluyor. Buna saygı gösterilmelidir. Barzani'nin yaptıklarından, ettiklerinden, bütün kötülüklerinden bağımsız olarak referandum konusuna yaklaşılması gerekir. Güney Kürdistan'da, bağımsızlık konusunda ne düşünüyorsunuz? Kürt devleti istiyor musunuz, istemiyor musunuz, şeklinde iki sorunun halka sorulmasının neresi yanlış?

Kürt ulusunun Güney Kürdistan'da yaşayan bölümü isterse ayrı devletini kurabilir. Federasyon, özerklik gibi biçimler altında aynı devlet içinde diğer uluslar ve ulusal topluluklarla birlikte de yaşayabilir. Hangi biçimi tercih edip uygulayacağına karar verme hakkı Güney Kürdistan'da yaşayan Kürt ulusuna aittir. Önemli olan bu hakkın kayıtsız şartsız tanınması, uygulanmasına karşı çıkılmamasıdır. Kürt ulusunun Güney Kürdistan'da yaşayan bölümünün nasıl yaşayacağına karar verme imkânının ortaya çıktığı bir ortamda reaferandum yapılmasına karşı çıkmanın hiçbir gerekçesi yoktur. Güney Kürdistan'da, yapılan referandumda iki seçenek vardı: Ya Irak'la birlikte o devlet içinde "Kürdistan Bölgesel Yönetimi" olarak yaşanmaya devam edilecek, ya da "Bağımsız Kürdistan Devleti" kurmak istiyoruz denecekti. Bu, bugünkü şartlarda Kürt Ulusu'nun Güney Kürdistan'daki bölümünün bir irade beyanı olacaktır öncelikle. Anda Bağımsız Kürdistan Devletini bugünden yarına ilan etme diye bir iddia ve plânı da yoktur Bölgesel Yönetimin. Referandumda çıkan sonuca saygı gösterilmelidir.

İki yıldır toplanamayan Kürdistan Parlamentosu, 15 Eylül 2017'de olağanüstü toplantıya çağrıldı. Kürdistan Parlamentosu Başkan Yardımcısı Cafer Eminki'nin başkanlık yaptığı birleşime Barzani liderliğindeki Kürdistan Demokrat Partisi (PDK), Kürdistan Yurtseverler Birliği (YNK) ve Kürdistan İslami Birlik Partisi'nin (Yekgırtu) milletvekilleri katıldı. Güney Kürdistan'da yapılacak referandum oylamasında, 65 kabulle referandumun 25 Eylül'de yapılması kabul edildi.

Türkiye'nin referanduma karşı çıkması, devletin resmi siyasetinin bir ifadesidir. Musul ve Kerkük'teki gelişmeleri en yakından izleyen ülkeler Türkiye, Irak ve İran'dır. Türkiye Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu Irak'a yaptığı ziyarette, Erbil ve Bağ-

dat'taki görüşmelerde Türkiye'nin referanduma karşı olduğunu açıkça belirtti. İki ülke yöneticileri de referandumun Irak'ı yeni bir krize sürükleyeceğini açıkladı! Güney Kürdistan'da yapılacak referandum MHP'yi ise adeta çıldırttı. MHP, Güney Kürdistan'da referandum yapıldığı anda savaş açılmasından yana idi. AKP hükümetinin sözcüleri ise Güney Kürdistan devlet değil, savaş iki devlet arasında olur, "Bölgesel Yönetim" devlet değil ki "gerekçe"si ile geçiştirmeye çalıştı MHP'nin açık savaş çağrılarını.

Bağımsızlık referandumuna günler kala, bölgede tansiyon giderek yükseldi. Ortadoğunun iki büyük bölgesel faşist (İran/Türkiye) devleti, gerici ülkeler ve emperyalist ülkeler ardı ardına açıklamalar yaparak bağımsızlık referandumunun ertelenmesini talep ettiler! Kimi emperyalist ülkeler bağımsızlık referandumun ertelenmemesi durumunda bedelinin ağır olacağı açıklamalarını yaptı! Faşist Türk devleti, bağımsızlık referandumuna günler kala, Güney Kürdistan sınırında askeri tatbikat yapmaya başladı. Meclisten savaş tezkeresi çıkarıldı. HDP dışındaki sistem partileri, savaş tezkeresine onay verdi. AKP Hükümeti, ardı ardına açıklamalar yaparak Irak "Kürdistan Bölgesel Yönetimi"ni tehdit etti. Mehmetçik medya, bağımsızlık referandumu dolayısıyla ırkçılığı, şövenizmi körükledi.

Referandum Sonuçları

Kürdistan Yüksek Seçim Komisyonu, referandumda bağımsızlık isteyenlerin yüzde 92,73, bağımsızlık istemeyenlerin ise %7.27 olduğunu duyurdu. Seçime katılım oranın da %72 olduğu açıklandı. Referandum sonuçlarının açıklanmasından sonra, İran, Irak ve Türkiye'nin Güney Kürdistan'a yönelik askeri tehditleri artmaya başladı. Güney Kürdistan'dan kalkan ve Güney Kürdistan'a yapılan tüm uluslararası uçuşlar yasaklandı. Irak hükümeti, Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin denetiminde olan sınır kontrol noktalarının Bağdat merkezi hükümetine teslim edilmesini istedi, istiyor! Irak askerleri, Türk askerleri ile birlikte Güney Kürdistan sınırında "askeri tatbikat" yaptı! RTE, petrol vanasını, Habur sınır kapısını kapatacağını açıkladı!

İran ve Türkiye, Doğu/Kuzey Kürdistan Kürtlerinin, Güney Kürdistan'daki gelişmelerden etkileneceği korkusunu yaşıyor! Faşist T.C. devleti, 33 yıldır savaştığı Kürt Özgürlük Hareketi'ni bitiremedi. Molla rejimi, Doğu Kürdistan'daki Kürtlerin ulusal hareketini engelleyememektedir. Güney Kürdistan'ın "bağımsız" bir devlet olması, her iki faşist devletin uykularını kaçırmaktadır. Asıl tepkileri bundandır. Türkiye/İran/Irak, aralarındaki çelişmeleri bir kenara bırakarak, Güney Kürdistan'ın "bağımsız" bir devlet olmasını engellemek için birlikte hareket ediyor!

"Kürdistan Bölgesel Yönetimi" ilan edildiğinde, Türk müteahitleri Güney Kürdistan'a akın etti. Güney Kürdistan yeniden inşa ediliyordu! Türkiye en büyük pastayı kapma yarışına girdi. Milyarlarca dolarlık yatırım yapıldı. Güney Kürdistan petrolü Türkiye üzerinden satışa sunuldu. Türkiye, Almanya'dan sonra en büyük ihracatını Güney Kürdistan'a yapıyordu. "Kürdistan Bölgesel Yönetimi" ile anlaşmalar yapılıyordu. Barzani, referandum ilan edene kadar Türkiye'nin en yakın müttefiki idi. Güney Kürdistan, AKP hükümetinin arka bahçesi idi. Barzani, Ankara da kırmızı halılar ile karşılandı, Güney Kürdistan bayrağı göndere çekildi. AKP kongrelerinin onur konuğu oldu. Ekonomik ambargo uygulayarak, sınırda tanklara toz duman

savrultarak, tenditler savurarak, kendi kaderini tayin etmek isteyen Kürtleri korkutup durduracaklarını sanıyorlar. Ama yanılıyorlar. Yüz yıldır Kürtlerin mücadelesi engellenemedi, engellenemez.

Bağımsızlık mı?

Güney Kürdistan, Irak'tan ayrılıp kendi devletini kursa bile bu devlet gerçek anlamda bağımsız bir devlet olmayacaktır. Bağımsızlık sorunu, Güney Kürdistan'daki Kürt hareketinin çıkış noktasında, nasıl bir siyaset savunduğu ile bağlantılıdır. Barzani/Talabani daha çıkış noktasında, antiemperyalist bir tavırda değildi. Güney Kürdistan'ın devlet olabilmesi için mutlaka sırtını bir yerlere dayaması gerekir. Çünkü günümüz dünyasında güçlü bir devrimci hareket yoktur. Güney Kürdistan'ın şu ya da bu emperyalist güçle işbirliğine girmesi dışında bir şansı da yoktur. Dünya çapında komünist hareketin dibe vurduğu, uluslararası alanda hiçbir sosyalist devletin olmadığı, işçilerin/emekçilerin hareketinin belirleyici bir rol oynamadığı bir dünyada yaşıyoruz. Bu ortamda bir milli hareket eğer başarılı olmak istiyorsa, emperyalizmle işbirliği yapmaktan başka bir şansı da yoktur. Komünistler, milli hareketin emperyalizmle kalıcı işbirliğine girmesine, emperyalizmin bir parçası haline gelmesine karşı mücadele eder. Barzani/Talabani haraketinin, çıkış noktasında antiemperyalist olmadığını belirttik. Bu anlamda Barzani/Talabani çizgisinin değiştirilmesi, antiemperyalist bir çizgiye getirilmesi mümkün değildir. Bugün dünyada belirleyici olan güçtür. Emperyalizm, ulusal hareketlerden yararlanmaktadır. PDK/YNK, emperyalizm işbirlikçisi partilerdir. Güney Kürdistan'da bir devlet kurulsa bile, bu devletin siyasi, ekonomik ve askeri olarak emperyalizmin yarısömürgesi haline gelmesi kaçınılmazdır.

Kürt sorunun gerçek anlamda çözümü gerçek anlamda antiemperyalist, demokratik bir halk devrimindedir. Halklar hapishanesine son vermenin tek yolu demokratik halk devrimidir. Irak'ta ulusal sorunun çözümü, Irak'ın gerçek anlamda demokratikleştirilmesinden geçmektedir. Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce belirleyebilmesi için demokratik bir ortamın yaratılması gerekmektedir. Özgür ve gerçek anlamda demokratik bir ortamın yaratılması bu sistem içerisinde mümkün değildir. Öncelikli hedef zoraki birliğin ortadan kaldırılmasıdır. Ulusların birlikte yaşamasının ön şartı, zoraki birliğin parçalanması ve milliyetler arasında tam hak eşitliğinin sağlanmasıdır. Yaratılan demokratik bir ortam içerisinde, Kürt ulusu nasıl yaşayacağına kendi özgür iradesi ile karar verecektir. Biz komünistler; özgür ve eşit ulusların sıkı bir birliğinden yanayız. Ama istediğimiz zoraki bir birlik değildir. Birlikte yaşamanın ön şartı, ayrılma özgürlüğünün tanınmasıdır. Ayrılma özgürlüğünün tanınması, Kürt ulusunun kendi kaderini belirlemesi ve nasıl yaşayacağına kendisinin karar vermesi anlamına gelir. Biz, Kürt sorununda gerçek ve kalıcı bir çözümün nasıl olması gerektiğini anlatıyoruz. Bu söylediklerimiz, Irak'ta Kürtlerin demokratik hakları için mücadele etmeyeceği anlamına gelmez. Biz, gerçek çözümden ve kalıcı barıştan yanayız. Bu yüzden halklar hapishanesine son vermenin yolu Irak faşist devletinin yıkılmasına bağlıdır. Görev, demokratik halk devrimi için mücadeledir.

Irak'ta ve Güney Kürdistan'da da komünistlerin öncelikli görevi, böyle bir devrime önderlik edecek Bolşevik Parti'nin inşa edilmesidir.

Kerkük Üzerine

Kerkük, tarih boyunca pek çok medeniyete beşiklik eden bir şehir. Kerkük'ün sahip olduğu coğrafî konum, petrol serveti, farklı kavimlerin, grupların ve dinlerin kavşak noktası olması ile dikkatleri hep üzerine çekti. Irak'ın petrol üretiminin yarısı Güney Kürdistan'da çıkarılmaktadır. Kerkük petrol kenti olmasına rağmen, Kürtler pastanın büyük bölümünden hep mahrum bırakıldı. Güney Kürdistan, genelde enerji özelde petrol olmak üzere, muazzam enerji kaynaklarına sahiptir. Dünyanın en zengin petrol yataklarından biri Güney Kürdistan'da bulunmaktadır. Petrol, ilk defa 1927'de, Kerkük'te Baba Gurgur'da çıkarıldı. Baba Gurgur, dünyanın beşinci büyük petrol yatağıdır. Baba Gurgur petrol yatağı, 110 km uzunluğunda ve 4,5 km genişliktedir. Baba Gurgur'dan başka Cambur ve Bay Hasan petrol yatakları da var. Hâlâ keşfedilmeyi bekleyen petrol yataklarının olduğu düşünülüyor…

Irak, Birinci Dünya Savaşı'na kadar Osmanlı egemenliği altında idi. Ve üç "vilayet" olarak temsil ediliyordu. Bu vilayetler Basra, Bağdat ve Musul'du. Musul Vilayetine 3 "sancak" ve 17 "kaza" bağlıydı. Kerkük, Musul Vilayetine bağlıydı. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı devam ederken, Fransa/İngiltere, savaş sonrası için paylaşım plânları yapıyordu! Fransa ve İngiltere'nin onayladığı Sykes-Picot Anlaşması, Şubat 1916'da Rusya'nın onayına sunuldu. Üzerinde bazı değişiklikler yapılan anlaşma metni, 16 Mayıs 1916'da üç emperyalist ülke tarafından imzalandı. Gizli tutulan Sykes-Picot Anlaşması, Osmanlı Devleti'nin Ortadoğu'daki topraklarının paylaşılmasını öngörüyordu. İngiltere ile Fransa arasında yapılan

anlaşmanın müzakerelerini, Fransa adına Georges Picot ve İngiltere adına da Sir Mark Sykes yürüttüğü için, bu anlaşmaya Sykes- Picot Anlaşması da denir.

Birinci Dünya Savaşı ertesinde, Ortadoğu'da İngiliz/Fransız çıkarlarının nasıl korunacağı sorunu üzerine tartışılıyordu. Daha önce hiç denenmemiş "Manda" rejiminin kurulması düşüncesi, Güney Afrikalı General Smuts tarafından Aralık 1918'de yayınlanan bir kitapta ortaya atıldı. ("Milletlerarası Siyasi Teşkilatlanma", Mehmet Gönlübol, s.108, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Yayınları, 1975 Ankara) Manda rejimi ile genel anlamda bir vesayet rejimi kuruluyordu. Kurulacak bu vesayet rejiminin ne kadar süreceği belirtilmiyordu. Manda bölgelerinin kendi kendilerini yönetebilecek duruma gelene kadar, savaştan galip çıkan devletlerin vesayeti altına alınmaları öngörülüyordu. Manda rejimi düşüncesi, Milletler Cemiyeti Sözleşmesi'nin 22. maddesinde tanımlandı. 22. maddedeki tanımlamaya göre; vesayet altına alınacak bölgeler gelişmişlik düzeyine göre sınıflandırılıyordu. Buna göre; A, B ve C türü manda rejimleri ve bunlara tabi olacak bölgeler açıklanıyordu. Osmanlı Devleti'nden ayrılacak bölgelere "A türü manda rejimi" kurulması kararlaştırıldı. 24 Temmuz 1922'de, Milletler Cemiyeti'nin kabul ettiği "Manda Yasası" ile, Suriye, Lübnan Fransa mandası altına, Irak, Filistin ve Ürdün İngiltere'nin mandası altına girdi.

İngiltere, Birinci Dünya Savaşı ertesinde Irak'ı adım adım işgal etmeye başladı. İngiliz emperyalistleri, 23 Ağustos 1921'de, Emir Faysal'ı Irak kralı ilan etti. 10 Ekim 1922'de, İngiliz-Irak Anlaşması ile Irak, İngiltere'nin himayesi altına alındı. Kerkük-Musul, 5 Haziran 1926'da İngiltere, Irak ve Türkiye arasında imzalanan "Sınır Ve İyi Komşuluk İlişkileri" anlaşmasıyla İngiliz mandasındaki Irak devletine bırakıldı. 3 Ekim 1932'de, İngiltere'nin Irak'taki manda rejimi sona erdi. 1958'de gerçekleşen kanlı darbe ile Irak Krallığı devrilip cumhuriyet ilan edildi! General Abdülkerim Kasım cumhurbaşkanı oldu. 1968'de, Baas Rejimi Irak'ta egemen bir konuma geldi.

Irak devleti, Kerkük'ün demografik yapısını değiştirmek için birçok adımlar attı. İngilizlerin 1921'de yaptığı nüfus sayımına göre; Kürtler 424.720, Araplar, 185.763, Türkler, 65.895, Ezidiler ise 30.000 olarak tespit edildi. Türkiye'nin Lozan görüşmelerine sunduğu rapora göre ise; Kürtler 263.830, Ezidiler 18.000, Türkler 146.960 ve Araplar 43.120 olarak gösterildi. Irak hükümetinin 1922-1924 yılları arasında tespit ettiği rakamlar şöyledir: Kürtler 494.007, Ezidiler 26.257, Araplar 166.941, Türkler 38.652. ("M. Barzani ve Kürt Özgürlük Hareketi", Cilt 1, s.73-74, Doz Yayınları, İstanbul, 2005) Üç ülke tarafından verilen rakamların ortak bir özelliği var. Hepsinde Kürtler açık farkla en büyük nüfusa sahiptir. Bu rakamlar Kerkük ve çevresinin Kürt şehri olduğunu göstermektedir.

Kapitalist/emperyalist ülkelerin Kerkük ilgisi boşuna değildir. Kerkük, bir petrol kentidir. Başta petrol olmak üzere, gaz ve kömür gibi maden yataklarına sahiptir. Yıllardan beri Irak hükümetlerinin Kerkük'ü Araplaştırma politikasının ana nedeni de budur. Kerkük'ün Araplaştırma politikası Saddam rejimi devrilene kadar devam etti. 2000'de, Saddam rejimi, başta Kerkük olmak üzere Kürtlerin sürülmesi, sürülen Kürtlerin yerine Filistinlilerin yerleştirilmesi siyasetini uygulamaya koydu. Kürtler ve Türkmenlerin Arap uyruğuna geçmeleri için baskı yapıldı. Arap

uyruğuna geçmeyenler sürgün edildi. 1991-2000 yılları arasında, Kerkük ve çevresinde 15.831 aile zorla göç ettirildi. ("Rakamlarla Kerkük'te Tehcir Ve Araplaştırma", Serbesti, Aralık 2002, s.10, s. 39-40)

Irak "geçici anayasası" yapılırken Kerkük ve diğer yerlerde yaşanan tehcir göz önünde bulundurularak, mağduriyetlerin giderilmesi için "Geçiş Dönemi Yönetim Kanunu"nun 58. maddesine hükümler konuldu. 'Irak Devleti Geçiş Dönemi Yönetim Kanunu", 8 Mart 2004'te imzalandı. Bu kanunun 58. maddesinin C şıkkında şöyle denilmektedir:

"Kerkük de dâhil tartışmalı bölgelere ilişkin nihai karar, bu önlemlerin tamamlanmasına, dürüst ve saydam nüfus sayımının yapılmasına ve kalıcı anayasanın onaylanmasına kadar ertelenir. Bu karar adalet ilkelerine uygun olmalı ve bu bölgelerdeki halkın istemlarini dikkate almalıdır." ("Geçici Irak Anayasası Ve Güney Kürdistan", Rıza Dinç, s. 157, Komal Yayınevi, Mayıs 2004, İstanbul)

"Geçiş Dönemi Yönetim Kanunu"nun 58. maddesine göre; Kerkük ve diğer yerlerden zorla sürülenlerin evlerine dönmeleri sağlanacak, bu mümkün değilse kendilerine uygun tazminat ödenecekti! Uyruk değiştirmeyle ilgili işlemlerin bütün etkileriyle ortadan kaldırılması ve ayrıca mağduriyetlerin telafi edilmesi için gereken önlemler alınacaktı! Nüfus yapısının düzeltilmesinden sonra Kerkük'te nüfus sayımı yapılacaktı!

15 Ekim 2005'de, halk oylamasına sunulan Irak Anayasası kabul edildi. Irak Anayasası'nın 140. maddesine konulan geçici hüküm şöyledir:

"Madde 140:

1.Yürütme organı, Irak Geçici İdare Yasası'nın 58. maddesinin tüm fıkralarıyla uygulanmasının tamamlanması için gerekli adımları atar.

2.Irak Geçici İdare Yasası'nın 58. maddesinde yer alan ve Geçici Hükümeti'nin sorumluluğunda uygulanan hususlar, bu anayasaya uygun olarak seçilecek yürütme organı tamamı yerine getirilene değin sürdürülür. Bu çalışmalar, normalleştirme, nüfus sayımı ve sakinlerinin iradesini tespit için Kerkük'te ve diğer anlaşmazlık bölgelerinde en geç 31/12/2007 tarihinde referandum düzenlenmesi tamamlanmalıdır." (Bkz. http://www.ydh.com.tr/resimler/files/20101224_irakanayasasi.pdf)

Kürdistan'ın bir kenti olan Kerkük'ün statüsü hep tartışıldı, tartışılıyor. Halk oylaması ile kabul edilen Irak Anayasası'na göre; 2007'nin sonuna kadar yerlerinden sürülenlerin evlerine dönmesi sağlanacaktı. Geri dönmeyenlere tazminat ödenecekti. Mağduriyetlerin giderilmesi için çalışmalar yapılacaktı. Nüfus sayımından sonra referandum yapılması öngörülüyordu. Irak Anayasası'na konulan "geçici" hükümler yerine getirilmedi. Daha önce Baas rejimi, Sünni olmayan halklar üzerinde ulusal baskı uyguluyordu. Şimdi ise Şii hükümetleri, Şii olmayan halklar üzerinde ulusal baskı uyguluyor. Emperyalistlerin, gerici bölge devletlerinin ve Irak Hükümeti'nin Kerkük ile ilgili kendi plânları var. Kerkük'ün ne kadar önemli bir petrol kaynağı olduğunu anlatmaya gerek yok. Musul'un kuzeyindeki ilçelerin önemli bir kısmında ise büyük petrol rezervleri olduğu düşünülüyor!

Kerkük Vilayet Meclisi, 2005'den bu yana Iraklı Kürtlerin denetimindedir. Kerkük Vilayet Meclisi 2017'de, birçok kararlar aldı. İlk karar Kürtçenin Kerkük'te resmi zorunlu dil olmasıydı. Buna ilişkin tartışmalar sona ermeden, ikinci bir kararla

Kerkük'e Güney Kürdistan bayrağının çekilmesi kararı çıktı. Son olarak da Vilayet Meclisi'nde referanduma katılma kararı alındı. Bu kararların her biri Irak Merkezi Yönetimi/Türkiye ve İran tarafından tepkiyle karşılandı.

25 Eylül 2017'de, Güney Kürdistan'da referandum yapıldı. Referandum kararının alınması ile birlikte Kerkük sorunu gündemin birinci maddesi haline geldi. Türk hâkim sınıfları, bilcümle faşist güruhlar, ulusalcılar, Kemalistler, Kerkük'ün/Güney Kürdistan'ın Türkmen toprakları olduğunu keşfetti!!! Faşist Türk devletinin emperyal siyaseti kabarmaya başladı! "Misak-ı Milli" yeniden hatırlandı! Lozan'da, kaybedilen Musul-Kerkük sorunu yeniden gündeme getirildi. Güney Kürdistan'a müdahale, Türkmenlerin yardımına koşma senaryoları hazırlandı!Bir gece ansızın gelebiliriz tehditleri dillendirilmeye başlandı. Tescilli faşist Devlet Bahçeli, beş bin ülkücünün Türkmenlere yardım için hazır olduğunu açıkladı! T.C. devletinin emperyal hedefleri söz konusu olduğunda, Türk hâkim sınıfları aralarındaki iktidar mücadelesini bir kenara bırakıyor. Kahraman ırkına" seslenen İstiklal Marşı ile, "Türk'e durmak yaraşmaz, Türk önde Türk İleri" diyen 10. Yıl Marşı ile ya da "muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur" gibi vecizelerle büyütülen ve yetiştirilenlerden başka bir tavır beklenemez. Kendi aralarındaki it dalaşına rağmen, Kürt özgürlük mücadelesinin engellenmesi söz konusu olduğunda birlikte hareket ediyorlar.

İran, Irak ve Türk devletinin aralarındaki bazı önemli sorunlara rağmen, onların üzerinde birleştikleri temel mesele, Güney Kürdistan'da yapılan referanduma karşı çıkıştır. Her üç faşist devlet, Güney Kürdistan'a uygulanacak yaptırımlar konusunda hemfikirdir. Türkiye ve Irak, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin engellenmesi konusunda ittifak halindedir. "Bağımsız Kürdistan"ın kurulması ve Kürt ulusunun özgürleşmesi yönündeki Kürt ulusal kurtuluş hareketleri hemen her dönemde olduğu gibi, bu dönemde de aralarındaki bir dizi çelişmeye rağmen sömürgeci devletler (Türkiye/İran/Irak) ortaklaşa engellemeye çalışmaktadır!

Kerkük'te, Kürtler, Araplar, Türkmenler, Ezidiler ve Ermeniler yaşamaktadır. Kerkük'te, Kürtlerle diğer azınlıklar arasına nifak tohumları sokmak ve Kerkük'te yaşayan halkları birbirine düşman etmek faşist devletlerin, (İran/Irak ve Türkiye) emperyalistlerin esas politikasıdır. Irkçılık, milliyetçilik sömürgecilerin yol arkadaşıdır. Kerkük'te yaşayanların kardeşçe yaşama imkânı vardır. Bu imkânın yaratılması ancak sömürgeci ülkelerin yıkılmasına bağlıdır. Birlikte yaşamak için özgür birlik gereklidir. Birlikte yaşamak için ulusal imtiyazlar yok edilmelidir. Birlikte yaşamak için hiçbir dile sınırlama getirilmemelidir. Kerkük'te, Kürtler dışındaki milliyetlere özel haklar ve ayrıcalıklar tanınmalıdır. Yalnızca Kürtlere değil, Kerkük'te yaşayan tüm ulusal azınlıklara tam hak eşitliği sağlanmalıdır. Halklar kendi dillerinde eğitim yapmalıdır. Kerkük'te halklar nasıl yaşayacaklarına kendileri karar vermelidir. Burada kısaca saydığımız hakların kullanılması, Irak sömürgeci devleti var olduğu sürece mümkün değildir. Irak sömürgeci devleti var olduğu sürece, uluslar arasındaki düşmanlıklar, imtiyazlar sürüp gidecektir. O halde görev, Irak devletinin yıkılması ve yerine demokratik bir devletin kurulması esas görevdir. Tüm emperyalist güçler, sömürgeci devletler Kerkük'ten elini çekmelidir.

30 Eylül 2017 ■

"Düşmana karşı silahla savaşıyoruz – Sıkı çalışmayla ekmeğimizi kazanmak için. Haydi işbaşına yoldaşlar!"
İç savaş sonrası yeniden inşa ile ilgili 1920'lerden sarsıcı bir afiş, Nikolay Kogouts

EMPERYALİST VE GERİCİ SAVAŞLARA HAYIR!

DEVRİM İÇİN... DEVRİMCİ SAVAŞ İÇİN, DEVRİMCİ KOMÜNİST ÖRGÜTLERİN YARATILMASI GÜNÜN TEMEL GÖREVİDİR!

BOLŞEVİK PARTİZAN